

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 10/2013

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 20.03.2019. ГОДИНЕ

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА одржаног дана 20.03.2019. године**

Председник већа: 20.03.2019. година, 14,35.

Председник већа отвара заседање у предмету Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К По2 број 10/13, против оптужених Гавриловић Павла и Козлина Рајка, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО. број 7/13 од 04.11.2013. године, измењена дана 23.04.2018. године и 05.11.2018. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић са тужилачким сарадником, изволите представите се.

Тужилачки сарадник: Никола Арсић.

Председник већа: Николом Арсићем.

Присутни оптужени:

-Павле Гавриловић,
-Рајко Козлина.

Браниоци оптужених:

-за оптуженог Павла Гавриловића, адвокат Никола Ханжек, адвокат Иван Митровски.

Адвокат Иван Митровски: Мој приправник је са мном.

Председник већа: Ваш приправник може да седи у публици ако је са Вама, он не може да заступа као приправник у овим предметима.

Адвокат Милета Митровић, је ли тако?

За оптуженог Рајка Козлину, адвокат Никола Ханжек и адвокат Милета Митровић.

Присутан пуномоћник оштећених адвокат Никола Чукановић.

Сведок-оштећени Беким Гаши да ли је ту присутан? Јесте.

Није присутан судски тумач за албански језик Гани Морина.

Обавештена сам да није присутан у судници. Да ли је то тако?

У судници присутни у публици: Дранцоли Дијана, Гаши Беким, Кљаић Марина, Мушановић Мерис, Пантовић Гојко, Урошевић Милош.

Констатује се да су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Наставља се главни претрес прекинут дана 29.11.2018. године.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање тока главног претреса, а препис тонског снимка биће саставни део записника о главном претресу.

ИЗНОШЕЊЕ ЗАВРШНИХ РЕЧИ

Изволите тужиоче, дајем Вам реч.

Завршна реч заменика тужиоца за ратне злочине

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштовано веће, поштоване колеге, ми у свему остајемо при оптужници прецизираној поднеском Тужилаштва за ратне злочине КТО.број 7/2013 од 05. новембра 2018. године, против Павла Гавриловића и Рајка Козлине због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву и члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Кривично дело које се окривљенима ставља на терет извршено је дана 25.03.`99. године на подручју Аутономне Покрајине Косово и Метохија, општина Сува Река, у селу Трње, прецизније у делу села покрај реке Трње, у двориштима кућа Муслију Гашија, Бајрама Гашија и Шабана Гашија. Опште позната чињеница је да је у време извршења кривичног дела постојао оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, с једне стране и припадника наоружане формације тзв. Ослободилачке војске Косова и Коалиције НАТО снага с друге стране. Дана 24.03.1999. године Савезна Република Југославија је уредбом прогласила ратно стање. Окривљени Павле Гавриловић био је командант позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде, док је окривљени Козлина Рајко био војник и командир једне борбене групе која је била део наведеног позадинског батаљона, чији је командант био првоокривљени Павле Гавриловић.

Дакле, током поступка је неспорно утврђено да је позадински батаљон 549. моторизоване бригаде чији је командант био првоокривљени дана 25.03.`99. године се

стационирао на брду изнад села Трње. Ову чињеницу у својим одбранама нису оспорили окривљени, а нису оспорили ни чињеницу да су били припадници Војске Републике Југославије и да су имали горе наведена, напред наведена звања. Оптуженом Павлу Гавриловићу ставља се на терет да је као командант позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске Југославије наредио да се изврши напад на цивилно становништво и да се према цивилном становништву врше убиства, што је имало за последицу смрт најмање 31 цивила албанске националности и наношење телесних повреда које је задобило 6 цивила, на тај начин што је дана 25.03.1999. године у раним јутарњим сатима непосредно пре почетка оружаног напада на село Трње након доласка са војском и другим старешинама њему потчињеним на брдо изнад села Трње окупио своје потчињене старешине, међу којима је био и окривљени Козлина Рајко, и издао им наређење показујући руком на село Трње да не сме бити преживелих, што је према издатом наређењу значило убијање цивила, становника села, након чега су у више група, од којих је једну предводио водник окривљени Козлина Рајко, ушли у село Трње и током акције напада лишили живота најмање 31 становника села и телесно повредили 6 лица, која су се у том тренутку затекла у селу, а која нису учествовала у непријатељствима, па су тако поступајући по наређењу оптуженог Гавриловића, Козлина Рајко и његова група лишили живота 16 лица и телесно повредили 3 лица, а НН припадници позадинског батаљона лишили живота 15 лица и телесно повредили Ему Гаши, Аземину Бинаку, Фетије Краснићи. Дакле, поступајући по наређењу оптуженог Гавриловића припадници позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде лишили су живота 10 мушкараца, 12 жена, од којих је једна била у другом стању, 9 малолетних лица, од којих је 6 испод 14 година.

Окривљени су у својим одбранама негирали да су предузели радње које су им прецизираном оптужницом стављене на терет. Окривљени Гавриловић Павле је у својој одбрани негирао да је издао било какво наређење припадницима позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде, да се изврши напад на цивилно становништво и да се према цивилном становништву врше убиства. Негирао је да је окупио своје потчињене старешине и издао им наређење показујући руком на село Трње да не сме бити преживелих. Навео је да му није познато да су припадници његовог батаљона улазили у село Трње и лишили живота више цивила. Према војничкој тактици командно место Павла Гавриловића морало је да буде тако да са тог места може да види групе којима командује, а и припадници јединице њега. Сведок Драгиша Јаћимовић је о томе говорио на главном претресу 20.05.2016. године, на странама 55, 56 и 57, те је навео: "Гавриловић је имао добар визуелни преглед". Такође објашњава да је у једном тренутку погледао Гавриловића, а он му је махнуо руком да крене на село Трње. Оптужени Гавриловић је морао имати интерну радио везу у оквиру своје јединице којом је командовао. И сам Гавриловић је у својој одбрани на главном претресу 24.02.2015. године навео да је имао радио везу са својим командирима, на страни 16. Сведок Дејан Милошевић у свом исказу од 07.06.2016. године на страни 35 наводи да су сви официри имали радио везу. Осим Павла Гавриловића као команданта позадинског батаљона, о убиству цивила у селу Трње морао је да зна и орган безбедности у јединици. Убрзо након завршене акције, а преко својих сарадничких позиција у јединици испитан на главном претресу у својству сведока орган безбедности Величковић наводи да не зна ништа о страдању цивила, иако му је то, како је напред објашњено, морало бити познато. За санацију бојишта био је задужен позадински батаљон сопственим снагама, а по престанку борбених дејстава помоћ на санацији могу да пруже други органи на територији, тако да је као командант

позадинског батаљона Павле Гавриловић морао знати за настрадале цивиле у селу Трње. За ангажовање камиона ради асанације терена, како сам каже, морао је да зна и сведок Божидар Делић, који је такође о убиствима цивила наводно не зна ништа. Овакво незнање о томе шта се догодило и ћутање о убиству најмање 31 цивила и паљењу кућа у селу Трње, указује на то да је постојао договор између свих поменутих лица, а ради избегавања кривично-правне одговорности. Наредба Павла Гавриловића да не сме бити преживелих је само разрада шире наредбе да се нападне село Трње. Доказ за то је претходно гранатирање села, цивилних објеката. У селу Трње није било припадника такозване ОВК, па није ни било разлога за снажну артиљеријску подршку ради уништења важних појединачних циљева ШТС, како је то наведено у заповести команданта пуковника Божидара Делића од 23.03.1999. године. Сматрамо да је јасно и логично да је наведено "незнање" о предметним догађајима само потврда чињенице да је Павле Гавриловић издао наредбу да се село Трње очисти и то на такав начин да се лише живота сви који су се у њему затекли.

С обзиром на изведене доказе, сматрамо да је током кривичног поступка неспорно утврђено и доказано да је Павле Гавриловић окупио своје потчињене старешине и издао им наређење показујући руком на село Трње да не сме бити преживелих, након чега су припадници позадинског батаљона 549. мноторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске Југославије ушли у село Трње и током акције напада лишили живота најмање 31 становника села и тешко телесно повредили 6 лица, што је све ближе описано у диспозитиву оптужнице. Ови наводи нарочите се утврђују у исказима испитаних сведока те тако сведок Радивоје Мирковић у свом исказу наводи да је критичног дана рано ујутру када су били изнад села чуо окривљеног Павла Гавриловића да је издао наредбу и то: "Овде данас нема нико да остане жив". Кад су кренули према селу обраћајући се војницима и изговорио наведене речи да су томе присуствовали сви водници и да су у околини били присутни и војници, све то са транскрипта аудио записа са главног претреса од 20.03.2018. године, стране 12 и 13. Такође сведок Ервин Маркишић наводи да је лично чуо од окривљеног Павла Гавриловића да је наредио да се очисти село и то у два наврата, први пут кад су кренули из школе из Призрена, а други пут је окривљени то поновио на брду и то речима: "Идемо у село да чистимо, да се очисти", стране 113 и 114 транскрипта аудио записа са главног претреса одржаног 07.06.2016. године. Такође приликом давања исказа у истрази дана 24.09.2013. године сведок Ервин Маркишић на страни 9, на питање тужиоца: "На шта се односила наредба чишћење", наводи: "На цивиле и све", а на следеће питање: "Шта то значи, да се убију или протерају", сведок изјави: "Ја сам виђао убиства". Иако остали сведоци директно не наводе да су чули да је окривљени Гавриловић издао наредбу да у селу не сме бити преживелих, њихови искази говоре у прилог томе да је оваква наредба издата од стране Гавриловића, па тако сведок Дејан Милошевић наводи да су Козлина и Јаћимовић непосредно након разговора са Гавриловићем окупили војнике, поделили их у групе, и кренули у село, након чега је дошло до убијања цивила, све то на транскрипту аудио записника са главног претреса одржаног 07.06.2016. године, страна 32. Сведок Александар Стевановић наводи да је Павле Гавриловић на брду разговрао са старешинама, да он није чуо о чему су они разговарали и да ли је и какво је Павле Гавриловић наређење издао, али да су након тога сви водници причали да се пале све куће, да су након тога ушли у село и да су се након тога догодили злочини, транскрипт аудио записника са главног претреса одржаног 06.06.2016. године, страна 42 и 43. У прилог томе да је ово наређење заправо значило да у селу не сме бити преживелих, само да подсетимо да Други допунски протокол забрањује наређење да не сме бити преживелих, говори и чињеница да је

Гавриловић био на терену, да је са брда могао видети шта се догађа у селу, да је имао радио везу и да је након што су војници под његовом командом ушли у село, свакако био упућен и обавештен о томе шта се дешава у његовој непосредној близини, те би у случају да је издао наредбу која се односила на чишћење села од терориста свакако интервенисао и спречио да његови војници даље убијају цивиле. Нико од испитаних сведока није изјавио да је Гавриловић то на било који начин покушао да спречи или да је био револтиран због убијања цивила, и да је замерио својим подређенима јер су поступили супротно од његовог наређења. Окривљени није реаговао на описани начин, управо из разлога јер се радило о његовом наређењу. Издаје наредбу да се село очисти, тако што ће се убити сви који се у њему затекну, што је подразумевало цивиле, жене, децу, па чак и бебе. По завршетку акције спроведена је асанација терена и то од стране припадника позадинског батаљона. О асанацији терена говоре сведоци Александар Стевановић, Драган Рајић, Ервин Маркишић, Радивоје Мирковић. Александар Стевановић каже у истрази на страни 23: "Козлина је био у асанацији, вратили смо се по лешеве", на страни 23, 24, 25 и 26 транскрипта на главном претресу од 06.06.2015. Драган Рајић: "Војска се вратила у село", чуо је за скупљање лешева, причало се да су пуцали по цивилима, стране 126 и 127 транскрипта главног претреса од 06.06.2016. Ервин Маркишић: чуо је да су се вратили у село по лешеве, страна 116 транскрипта главног претреса од 07.06.2016. Радивоје Мирковић: "Дошли смо да покупимо мртве", прича о њим за лешеве, на странама 26, 27 и 28 транскрипта са главног претреса од 20.03.2018. године и из истраге од 24.09.2013. године на странама 17 и 18.

Другоокривљеном Козлина Рајку ставља се на терет да је тешко телесно повредио оштећеног Маљић Воција, цивила албанске националности, рођеног `55. године, на улазу у село након што је пуцао у њега из аутоматске пушке. Сведок Радивоје Мирковић наводи да су приликом уласка у село наишли на човека који је носио храну за стоку, да га је упуцао Козлина Рајко и да је овај човек остао да непомично лежи на земљи. Сведок Дејан Милошевић наводи да је пре уласка војске у куће наишао човек кога је упуцао Козлина Рајко. Сведок Бојан Гајић наводи да кад су ушли у село наишли су на старијег човека и да је Козлина уперио аутоматску пушку у старца, чуо се пуцањ и да је старац пао. Сведок Беким Гаши наводи да је чуо пуцањ и да је упуцан Маљић Воци, који је кренуо да храни стоку и да су најпре мислили да је Маљић Воци убијен. Оптужницом се другоокривљеном Козлина Рајку стављају на терет и радње које је предузео у дворишту куће Гаши Муслија, па се тако наводи да је Козлина Рајко извео из куће и упуцао Гаши Муслија, утврђује се исказима сведока Дејана Милошевића, који наводи да је Козлина наредио да се провери има ли још некога у кући и да су он и још један војник ушли у кућу, затекли старца, да су изашли и Козлини рекли да у кући нема никога, да је Козлина ушао да провери и из куће извео старца кога је након тога пуцањем убио. Такође сведок Ервин Маркишић наводи да је ушао у кућу да провери има ли кога, да је рекао да у кући нема никог, да је у кућу потом ушао Козлина, извео је старца који је након тога у дворишту куће убијен. Радње другоокривљеног Козлина Рајка везано за убиство 15 цивила као и наношење тешких телесних повреда Гаши Исмету и Битићи Нецаду, утврђује се исказима сведока, најпре Бојан Гарић наводи да је био у дворишту, да је изашао из дворишта и након тога чуо рафале, страна 65 транскрипта са главног претреса од 06.06.2016. године. Сведок Дејан Милошевић наводи да су у дворишту седели цивили, да је пуцање у цивиле започело у моменту док је он излазио из дворишта односно кретао се ка капији, да се окренуо и видео како људи услед пуцања падају, страна 38 транскрипта са главног претреса од 07.06.2016. године. Сведок Ервин Маркишић наводи да је на 16 цивила пуцао Рајко Козлина и остали војници који су били ту, страна 109 транскрипта са главног претреса

од 07.06.2016. године. Сведок такође наводи да је више војника било поређано у реду и пуцало на цивиле, да су тада убијени сви цивили који су ту били, страна 119 и 120 наведеног транскрипта. Сведок Радивоје Мирковић наводи да су цивили изведени из куће у двориште, да је било 10-15 људи, међу којима је било мушкараца, жена и деце, да је овим цивилима у дворишту наређено да поседају и да су тако били стрељани по наређењу Рајка Козлине, који је такође пуцао рафалом из аутоматске пушке у ове цивиле, страна 17 и 18 транскрипта са главног претреса од 20.03.2018. године. Беким Гаши наводи да је видео да је у дворишту куће Мусли Гашија убијено 16 људи, да није видео моменат када су убијени већ је видео лешеве у дворишту куће Мусли Гашија. Сведок-оштећени Нецад Битићи наводи да је у дворишту било 19 цивила, да су им војници, а након што су их извели из кућа наредили да седну, да су они седели и да је наспрам њих било три војника који су држали уперене пушке у њих и да је у једном тренутку чуо наредбу да се пуца, и да је он видео да су ови војници пуцали у њих и да је чуо наређење да се пуца. О убиствима у кући Бајрама Гашија и убиствима иза куће Шабана Гашија - Александар Стевановић видео је убијене иза куће " и када смо се вратили после два, три дана", страна 22 и 23 транскрипта са главног претреса од 06.06.2016. године. Гледао је како убијају цивиле на њиви, страна 123. Беким Гаши описује убиство у кући Бајрама Гашија, стране 7 и 8 транскрипта са главног претреса од 27.10.2015. године. "Пуцано је кроз разбијени прозор у кућу са женама. Исти војници из дворишта пуцали су у људе иза куће ка реци. Тада су рањене Аземина Бинаку, Ема Гаши у кући Бајрама Гашија", све то на страни 27. Ђиле Гаши описује убиство иза куће Шабана Гашија према реци, на странама 57, 61, 63 транскрипта са главног претреса од 27.10.2015. године, где каже да су војници из дворишта Бајрама Гашија пуцали иза куће, на страни 65. Елизабета Краснићи описује убиства иза куће према реци, на страни 20, 28, 29, 30 и 31 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015. године, кад каже: "Били смо у подруму код Шабана", на страни 27, "Фетије Гаши рањена је иза куће док је бежала ка реци", на страни 38, видела Шемсију и Вотима Гашија мртве у кући Бајрама Гашија, на страни 34. Хамиде Гаши описује убиство кроз прозор Шемсије и Вотима Гашија, на страни 39-40 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015. године, рањене Аземина Бинаку и Ема Гаши у кући Бајрама Гашија, на страни 54 транскрипта. Милаим Гаши наводи да је био у кући са мушкарцима, описује убиства Шемсије и Вотима Гашија у кући Бајрама Гашија, на страни 60 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015. године и рањавање Еме Гаши и Аземине Бинаку на страни 60 и 70 транскрипта. Илми Гаши наводи да је бежао иза куће Шабана Гашија ка реци, описује убиства на странама 11 и 12 транскрипта са главног претреса од 18.06.2016. године, видео у кући Бајрама Гашија лешеве кад се вратио са реке, на страни 27, рањене Софетије Гаши и његова бака, на страни 38 транскрипта.

О убиствима код реке говоре Радивоје Мирковић, где каже: "Код реке Јаћимовић је рекао да се не пуца", на страни 14 транскрипта главног претреса од 20.03.2018. године. Описује стрељање у реци 3,4 мушкарца, на страни 11 и 19. Ервин Маркишић гледа убијене у реци целу ноћ, на страни 82 транскрипта од 07.06.2016. Видео у реци и на ливади убијене старе жене и људе, страна 10. Пуцала је војска, пешадија и официри, на страни 111. Дејан Милошевић: "Палба из две аутоматске пушке код реке", на страни 9 транскрипта од 07.06.2016. године, "Пуца, Козлина наредио". Бојан Гајић: када су дошли до реке цивили су већ били убијени, на страни 90 и 99 транскрипта са главног претреса од 06.06.2016. Александар Стевановић: "Видео сам мртвог човека у реци", на страни 9 транскрипта, претрес од 06.06.2016. године, "Јаћимовић је викао да се не убијају", на страни 51. И сам Драгиша Јаћимовић каже: "Ја мислим да сам својом појавом и појавом моје групе војника утицао на то да пуцњава престане. Нисам

прилазио тамо јер се све дешавало у потоку". Ђиле Гаши описује убиства код реке, на страни 56 и 57 транскрипта са главног претреса од 27.10.2015. године. Елизабета Краснићи описује убиства код реке, на страни 20 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015. Илми Гаши описује убиства код реке на страни 12 и 13 транскрипта главног претреса од 18.01.2016. године. Убиство Мемета Лиманија у дворишту куће Бајрама Гашија и убиство Хаки Гашија касније поподне испред куће Бајрама Гашија, о томе говоре Хамиде Гаши, о убиству Мемета Лиманија, на страни 48 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015., Милаим Гаши о убиству Мемета Лимани и Хаки Гаши на странама 60,68 и 69 транскрипта са главног претреса од 28.10.2015. године. Илми Гаши наводи да је видео убиства Мемета Лиманија, на страни 36 транскрипта са главног претреса од 18.01.2016. године. Радивоје Мирковић говори о убиству мушкарца касније увече, на страни 23 транскрипта главног претреса од 20.03.2018. године.

Током доказног поступка пружили смо доказе да су пронађена тела 12 цивила, за 19 цивила се још увек трага, проглашени су као нестали. Сведок Радивоје Мирковић је дана 24.09.2013. године на страни 19 записника из истраге, на питање тужиоца: "Шта Вас је мотивисало да будете сведок у овом предмету и да говорите ово што сте данас изјавили овде?", одговорио: "Свакодневно се морате бар једном сетити тога и онда човек се некако лакше осећа док се дође до истине". Сваког 25. марта у Трњу ће се обележавати дан страдања Вотима Гашија, рођеног 1991. године, Шемсије Гаши, рођене 1958. године, Бахрије Гаши, рођен 1939. године, малолетне Бесарте Гаши, рођене 1986. године, Бехаре Краснићи, рођене 1977. године, која је била у другом стању, Ајмоне Гаши, рођене 1965. године, Рефије Краснићи, рођене 1950. године, Рахиме Воци и Рамадана Краснићија, рођена 1928. године. Сетиће се и Шабана Гашија, рођеног 1961. године, Хамзи Гашија, рођеног 1964. године, Мухамета Краснићија, рођеног 1935. године и Рефки Реџеја. Сетиће се и Мемета Лиманија, рођеног 1944. године и Хаки Гашија, рођеног 1927. године. Сетиће се и Гаши Муслија, тада старог 72 године, Шефки Гаши, рођене 1925. године, Хабибе Гаши, рођене 1968. године, малолетног Фисни Гашија, рођеног 1989. године, малолетне Натуре Гаши, рођене 1991. године, малолетног Емира Гашија, рођеног 1994. године, Шућери Гаши, рођене 1942. године, Љуљете Гаши, рођене 1965. године, Селвете Гаши, рођена 1968. године, малолетне Бљерте Гаши, рођене 1984. године, малолетне Љумтурије Гаши, рођене 1981. године, Шћипе Бетићи, рођене 1972. године и двогодишњег Битићи Алтиона рођеног 1997. године, Битићи Ђезиде рођене 1940. и питаће се, зашто су ови недужни становници села Трње убијени. Питаће се, какви су то људи који су то урадили и питаће се, да ли су ти који су то урадили, за то одговарали.

Овај суд, ви сте ти који треба да дате одговор на то питање. И ја вас молим, немојте да се постидимо и немојте да се обрукамо. Само максималне казне затвора могу да буду нека сатисфакција за породице убијених. Хвала.

Председник већа: Пуномоћник оштећених.

Пуномоћник оштећених адвокат Никола Чукановић: Поштовани суде.

Председник већа: Само да констатујемо због транскрипта. Пуномоћник оштећених адвокат Никола Чукановић у завршној речи изјави. Изволите.

Пуномоћник оштећених адвокат Никола Чукановић: Поштовани суде, коначно након више од пет година од подизања оптужнице, дошли смо до окончања доказног поступка и завршних речи у овом предмету. Као прво, желео бих да кажем да се придружујем завршној речи заменика тужиоца за ратне злочине, као и да се слажем са његовом оценом да је кривично дело које се оптуженима ставља на терет, у потпуности доказано.

Када се осврнемо на овај кривични поступак од његовог почетка до данас, прва ствар коју можемо уочити, је његово непримерено дуго трајање, противно једном од основних начела Законика о кривичном поступку, начела суђења у разуменом року. Пре свега, кривична пријава против овде окривљених је поднета још 2008. године, а тек пет година касније, отворена је истрага која је трајала само четири месеца, након чега је подигнута оптужница. Зашто је требало пет година од подношења кривичне пријаве до отварања истраге, иако је иста потом окончана за свега четири месеца? Наравно, није питање за суд, већ једино може бити адресирано на Тужилаштво за ратне злочине. Додајем да овде присутни заменик тужиоца за ратне злочине је своје заступање у овом предмету почео тек након подизања оптужнице, то јест у фази главног претреса. Са друге стране, од подизања оптужнице 04. новембра 2013. године и од почињања судског поступка, од укупно 43 заказана рочишта до данас, одржано је свега 17 рочишта. Преосталих 26 заказаних рочишта је одложено. Као што можемо видети, укупан број одложених рочишта је доста већи од укупног броја одржаних рочишта. По годинама то изгледа овако: од пет заказаних припремних рочишта током 2014. године, одржано је једно; од седам заказаних рочишта за главни претрес у 2015. години, одржано су само два; од заканих 12 у 2016. години, одржана су само 4; од седам заказаних рочишта у 2017. години, одржано је само једно; у 2018. години од девет заказаних рочишта, одржано је седам и коначно, ове године, сада заказана рочишта су сва одложена. У највећем броју случајева главни претрес је отказиван због наводних здравствених проблема окривљених који су за своје изостанке са главних претреса прилагали лекарска уверења војномедицинских установа. Тако је од стране судског већа на главном претресу одржаном 25. фебруара 2016. године констатовано, цитирам: „Врло често се дешава да окривљени Павле Гавриловић буде хоспитализован, да буде у болници два дана или три дана пред претрес и да се његово лечење завршава после отказаног претреса“. Слично је констатовано од стране судског већа и на претходно отказаном рочишту у погледу окривљеног Рајка Козлине. Међутим, када је заменик тужиоца за ратне злочине због оваквог поступања окривљених, због, цитирам, „очигледног избегавања приступа на главни претрес“, 19. априла 2016. године од суда тражио да се одреди притвор окривљенима, окривљеном Козлини, судско веће на истом главном претресу овај предлог је одбило, уз констатацију, то јест уз образложење, да је исти преурањен. Подсећам, члан 14 Законика о кривичном поступку каже: суд је дужан да кривични поступак спроведе без одуговлачења и да онемогући сваку злоупотребу права усмерену на одуговлачење поступка.

Ја се нећу бавити детаљном анализом сваког доказа појединачно за сваког од окривљених, јер је то у својој завршној речи тужилац урадио на врло прецизан и јасан начин. Али бих изнео неколико чини ми се, битних запажања. Током овог поступка имали смо прилику да чујемо и видимо различите исказе сведока, како Тужилаштва, тако и одбране. Заправо, све ове исказе можемо поделити у две групе: прву групу чине сведоци који негирају да су критичном приликом приметили било каква дешавања и да су уопште улазили наведеног дана у село Трње и да су за почињене злочине сазнали тек након окончања ратног сукоба на Косову. Неки од њих дали су овакав исказ из

страха од сопствене одговорности. Други су хтели да заштите другове из војске. Трећи су били уплашени да својим исказом не угрозе сопствену безбедност. Четврти вероватно и нису имали никаква сазнања о овим дешавањима. А на жалост, било је и оних који су се очигледно саглашавали са почињеним злочинима. На оцену исказа ове групе сведока не бих трошио време. О неким а ћу делимично говорити нешто касније. Али уопштено мислим да ту више има простора за реакцију Тужилаштва, него за неку озбиљнију анализу. Са друге стране, другу групу исказа чине сведоци који су са мање или више детаља описали дешавања и почињене злочине критичном приликом и искази сведока оштећених који описују наведена дешавања у селу Трње, али по природи ствари, што због комплексности ситуације у којој су се нашли критичном приликом, што због протекла времена и преживљених траума, не говоре о свим детаљима и не указују директно на окривљене, јер их претходно нису ни познавали. Питање, да ли су их уопште и видели критичном приликом или имали могућност да у том случају евентуално запамте њихова лица. Као што рекох, нећу се бавити комплетном анализом исказа сведока. Али бих истакао, да о догађајима и радњама окривљеног Козлине наведеним у оптужници, директно и упечатљиво говоре сведоци Дејан Милошевић, Бојан Гајић, Радивоје Мирковић и Ервин Маркишић, сви припадници јединице која је наведеног дана ушла у село. Исте чињенице поткрепљују искази свих оштећених. У погледу радњи окривљеног Гавриловића, издавање наредби и управљања спроведеном акцијом након тога, јасно говоре како сведоци Радивој Мирковић и Ервин Маркишић, тако и сведоци Дејан Милошевић, Александар Стевановић и Драгиша Јаћимовић. Поред тога, чињеницу да је окривљени Гавриловић био несумњиво упознат са догађајима у селу Трње, произилази из исказа Драгише Јаћимовића, официра, тада непосредно подређеног овде окривљеном Гавриловићу, који истиче да је убиствима у овом селу Трње, цивила, цитирам „обавестио окривљеног Гавриловића преко курира“. Такође описује: „Видим цивиле који трче из централног дела села, чујем пуцње, чујем јауке“. У наставку свог исказа тврди: „Немогуће да они на брду нису видели дешавања и да нису чули активности, јер је то звечало, чуло се“. Сведок Божидар Делић, командант 549. моторизоване бригаде, на питање, да ли је Гавриловић имао могућност да буде упознат са чињеницом да је дошло до убистава цивила, имајући у виду на ком командном месту се налазио, каже: „То је његова дужност и обавеза“, па додаје: „Ако се нешто дешавало, ако је била нека пуцњава и тако даље, Гавриловић је морао да има сазнања о томе“. Коначно, и сам окривљени Павле Гавриловић у својој одбрани истиче да је током спорне акције или блокаде терана, како то он казује, био на вези са својим командирима помоћу мотороле. Из свега наведеног, извлачи се недвосмислен закључак, да није постојала могућност да не буде упознат са дешавањима у селу Трње критичном приликом. Ипак, и поред ових доказа, у својим одбранама окривљени негирају чак и чињеницу да су они припадници њихове јединице критичном приликом уопште улазили у село Трње. И тиме чине очигледном да је њихова одбрана супротна изведеним доказима искључиво усмерена на избегавање сопствене кривичне одговорности.

Дана 23. априла 2014. године на припремном рочишту за одржавање овог главног претреса, председница судског већа је навела да се овај поступак води првенствено због оштећених. А ја бих додао, да је циљ овог поступка био утврђивање потпуне истине о дешавањима у селу Трње 25. марта 1999. године, њиховим узроцима и последицама. Међутим, данас након пуних пет година, на самом крају овог поступка, може да се закључи да није откривена потпуна истина, а самим тим и постигнута правда које жртве чекају тачно две деценије. Зашто? Зато што су предмет овог поступка били првоокривљени који је издао наредбу и командовао потчињеним

старешинама и војницима током акције која је за циљ имала вишеструко убиство цивила и другооптужени који је исту предводио и учествовао у непосредном извршењу описаних злочина. Али након свих изведених доказа, јасно је да осмишљање, организација и на крају реализација почињених злочина наведених у оптужници, нису последица њихових замисли, већ да су потекли са неког другог места. Са ког? По окончању овог поступка, нисмо сазнали, на ком месту је све то организовано. На жалост, није утврђено, а није ни било предмет овог поступка. Као потврду претходних закључака, треба истаћи чињеницу да приликом акције у селу Трње нису учествовали само припадници Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде, којима је командовао окривљени Гавриловић, већ и делови других јединица из састава 549. моторизоване бригаде, попут Лаког артиљеријског дивизиона противваздушне одбране такозваног ЛАД ПВО који су се критичном приликом налазили на лицу места, имали своју улогу у нападу на село Трње, а којима није командовао овде окривљени Гавриловић и који су могли да учесвују у описаним дешавањима само по наређењу неког са хијерархијски другог места од места на коме се налазио окривљени Гавриловић. О дејствовању артиљеријским оружјем у селу Трње непосредно пре уласка припадника Позадинског батаљона, говоре сви оштећени, а исто тако и сведоци Дејан Милошевић, Ервин Маркишић, Алекдандар Стевановић и Радивој Мирковић. Организовано извођењу критичне акције у селу Трње и прикривању злочина, посебно упадљиво говори чињеница да се неколико дана по њеном окончању, део војника Позадинског батаљона заједно са окривљеним Козлином, вратило у село Трње како би купили и преместили лешеве побијених цивила, а о чему сведоче Александар Стевановић и Радивој Мирковић, Драган Рајић и Ервин Маркишић, сви припадници наведене јединице. Исто тако, претходни закључак проистиче и из исказа сведока Александра Стевановића који упечатљиво каже да су још на путу из Призрена ка Трњу, сви водници, а међу њима и окривљени Козлина, причали да после одређене црте не сме бити преживелих, показавши руком у правцу села Трње, што јасно указује да одлука о уласку у село Трње и убиствима цивила, није донета на брду изнад села, већ много раније, пре поласка јединице из Призрена. У прилог наведеном закључку говоре изјаве појединих официра Војске Југославије који су у току 1999. године иако део исте војне јединице као и оптужени, показали, рекао бих, несхватљив ниво обавештености о догађајима у селу Трње. Сви од реда наводе да нису чули и знали за злочине у селу Трње, стварајући тиме само додатну сумњу у истинитост својих исказа, јер у појединим у опису посла и основна дужност да у природи самог места на коме су се налазили у хијерархији војне јединице којој су припадали, била да прате дешавања на терену и буду информисани нарочито када су у питању забрањене активности. Нелогичност у тврдњама официра из команде 549. моторизоване бригаде да су за дешавања у селу Трње чули тек током поступка који се водио пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију у Хагу против Слободана Милошевића, проистиче из чињенице да се село Трње налази на само двадесет километара од Призрена, места где се налазила команда 549. моторизоване бригаде, да је критичном приликом у селу било најмање тридесет један цивил, да су критичном приликом паљене куће и помоћни објекти, што није могло остати непримећено, да је у описаној акцији учествовало најмање педесет до шездесет припадника Војске Југославије, да је та акција спроведена истог дана и у исто време са широм акцијом која се спроводила на овом простору, у истом рејону у којој је учествовало две хиљаде војника и већи број официра из команде бригаде. Навешћу само део сведочења припадника команде 549. моторизоване бригаде. Тако, Божидар Делић, командант 549. моторизоване бригаде приликом свог сведочења негира да је био упознат са догађајима у селу Трње и наводи да је њему и осталим командантима јединице из састава Приштинског корпуса, задатак

додељен 23. марта на састанку у Приштини, да је он наведени, како он каже, законити задатак пренео командантима јединица из састава своје бригаде 24. марта. Даље казује, цитирам: „Што се тиче самих дејстава, ја сам стално био на вези са својим командантима“, од којих је један, као што знамо, и окривљени Гавриловић. Описује да се на линији блокаде на којој се изнад села Трње налазио и Позадински батаљон, налазиле и две батерије, то јест чете ЛАД ПВО, наоружане противавионским топовима. На питање, да ли му је познато да се у село Трње вратио део припадника Позадинског батаљона и покупио лешеве побијених цивила, каже: „Ако нису ишли пешке, ако то подразумева употребу моторних возила, то већ не би могло, а да ја на неки начин не будем обавештен, не знам“. Своје командовање 549. моторизованом бригадом јединицама у њеном саставу, описује речима страног официра који се појавио као сведок пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију и истакао да је Божидар Делић своју бригаду држао чврсто у својим рукама. Исто тако, у својој изјави сведок Стојан Коњиковац, начелник органа за оперативно-наставне послове 549. моторизоване бригаде наводи: „Нисам имао сазнања, нити сам у „разговору са било којим другим лицем чуо за убиство цивила у селу Трње“. И истиче: „Основни задатак органа безбедности је да обавести команданта о забрањеним активностима противним међународним правилима о ратовању“. Описује да је 549. моторизована бригада баштини традицију одговорне, дисциплиноване и добро обучене јединице. Сведок Миљан Величковић начелник органа безбедности 549. моторизоване бригаде истакао је да није имао никаквих сазнања у вези са догађајима у селу Трње, додајући да је био припадник јединице где се поштовао ред, рад и дисциплина. Такође, сведок Зоран Ђокић начелник органа за обавештајне послове 549. моторизоване бригаде, у свом исказу каже да не зна за убиства у селу Трње и да за исте није знао ни у критичном периоду, ни накнадно.

Имајући у виду све претходно речено и наведене исказе сведока, намеће се логично питање: како је могуће да дешавања у селу Трње, која укључују рањавање шест и убиства најмање тридесет једног цивила, од којих су двадесет двоје жене и деца, остају непозната за припаднике команде 549. моторизоване бригаде, иако исту описују као добру обучену, награђивану јединицу у којој су владали ред, рад и дисциплина и коју је њен командант држао чврсто у својим рукама? Све ово ни у ком случају не умањује одговорност овде оптужених за злочине који су им оптужницом стављени на терет, а који су током овог поступка недвосмислено доказани. Али јасно указује да нису једини одговорни за предметне злочине и да за утврђивање одговорности свих који су учествовали у организацији и накнадном прикривању ових злочина, жртве не могу добити правду која им по закону припада, а рекао бих и правду коју им ова држава као својим грађанима, дугује.

Посебно бих истакао да се у складу са претходно реченим у овом постуку као и у мноштву претходних пред овим Одељењем, уочава потреба за применом института командне одговорности, за шта има више него довољно правног основа у систему Републике Србије. На овај начин отворила би се могућност за утврђивање потпуне истине о новим злочинима, који се процесуирају пред овим судом и спречило избегавање одговорности неких учесника злочина, попут овог за који се овде суди. А тиме би се и на јасан и на недвосмислен начин омогућило постизање правде за жртве.

На крају, уз уверење да ће ово судско веће донети закониту и правилну одлуку, засновану на изведеним доказима, као и да ће се истом послати јасна порука да су радње оптужених биле недозвољене и неприхватљиве, без обзира на околности у

контексту у којима су почињене, предлажем да се оптужени огласе кривим и казне по закону. У име оштећених истичем имовинско-правни захтев, који ће због обимности причињене штете по окончању овог поступка, оштећени одредити у за то предвиђеном судском поступку.

Такође, у име оштећених очекујем и тражим да Тужилаштво за ратне злочине настави свој рад на овом предмету и на утврђивању одговорности свих актера догађаја који су предмет ове оптужнице, јер за то постоји и више него довољно доказа. И надам се да ће се на тај начин жртвама пружити бар делимична сатисфакција у виду целокупне истине и правде које они чекају пуних двадесет година. Хвала.

Председник већа: Бранилац оптужених Павла Гавриловића и Рајка Козлине, адвокат Никола Ханжек.

Адвокат Никола Ханжек: Поштована судија, за потребе записника...

Председник већа: Само моменат. Ханжек, дакле Ви немате данас изношење завршних речи?

Адвокат Никола Ханжек: Имам судија, само само хтео ако дозволите, договорили смо се да колега...

Председник већа: Па, суд одређује ток овог поступка, а не Ви. Реците ми разлоге због чега не можете да изнесете сада завршну реч?

Адвокат Никола Ханжек: Ја могу због концепта и да се не би преклапали са темама и због утрошка времена овог суда, мислили смо да је целисходније да колега Митровски изнесе први. Испред мене је моја завршна реч...

Председник већа: То сте требали да обавестите суд, а не може адвокат да каже већу, не, ја ћу. Постоји неки редослед, како ко иступа. Изволите, браниоче Митровски. Седите.

Адвокат Иван Митровски: Хвала. Поштовано веће, госпођо председнице већа и уважене колеге, пред овим судом је вођен кривични поступак против мога браћеника господина Павла Гавриловића у време ратних збивања према наводима из оптужнице, каптана прве класе Војске Југославије, а потом и потпуковника Војске Србије у пензији. Према трећем облику оптужења који је поднесен овом суду 05. новембра 2018. године, моме браћенику је стављено на терет да као командант Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске Југославије, наредио да се изврши напад на цивилно становништво и да се према цивилном становништву врше убиства, што је имало за последицу смрт најмање 31 цивила албанске националности и наношење телесних повреда које је задобило шест цивила, на тај начин што је дана 25.03.1999. године у раним јутарњим сатима непосредно пре почетка оружаног напада на село Трње, након доласка на положај са војском и другим старешинама, њему потчињеним, на брдо изнад села Трње, окупио своје потчињене старешине, међу којима је био и другоокриљени Козлина Рајко и издао им наређење, показујући роком на село Трње да не сме бити преживелих. То је према издатом наређењу, значило убијање цивила, становника села, након чега су више група од којих је једну предводио Козлина Рајко, ушли у село Трње и током акције напада лишили живота најмање 31

становника села и телесно повредили шест лица, које су затекли у селу и која нису учествовала у непријатељствима. Па затим, у ставу два указује на Козлина Рајка и његове радње које су описане у тачки 2. оптужнице, затим да су, под три, нн припадници Позадинског батаљона лишили живота у кући Бајрама Гашија, двоје лица, а телесно повредили Ему Гаши и Азему Бинаку, затим НН припадници Позадинског батаљона лишили живота шест жена иза куће Шабана Гашија и таксативно се набрајају имена тих жена, те телесно повредили Фетије Краснићи, те да су припадници, НН припадници батаљона Позадинског, лишили живота четворицу лица поред реке и то Шабана Гашија, Хамзи Гашија, Мухамеда Краснићија и Рефки Рецаја, те да су припадници Позадинског батаљона НН касније по подне у дворишту куће Бајрама Гашија, лишили живота Мехмеда Лиманија и Хаки Гаши, те у тачки 2. односно у ставу 2 се наводи да је водник Козлина Рајко поступајући по наредби првоокривљеног, телесно повредио што каже тужилац тешко, али овде не пише да је тешко, телесно повредио Маљић Фоција, затим убио Гаши Муслија и у дворишту куће Гаши Муслија, лишио живота петнаест цивила, а двоје Гаши Исмета и Битићи Неџада телесно повредио. Спроведени доказни поступак, како је колега рекао, у вишегодишњем трајању, окрививши мога клијента и другоокривљеног за трајње поступка, а заборавивши да су докази, писмени докази овде достављени суду пред крај. До тада ми нисмо имали ниједан писмени доказ од битног утицаја на овај предмет. Према томе, тежина трајања дуготрајности поступка, није на страни одбране и окривљених, већ на страни онога који је доставио доказе у великој количини пред крај главног претреса. Сви ови докази који су изведени што саслушањем сведока, што читањем писмених доказа које смо ми оспорили, јасно указују да јавни тужилац пред овим судом, није оборио презумпцију невиности мога брањеника, господина Павла Гавриловића. Ниједан од ових доказа који је изведен на главном претресу, нису потврдили да је Павле Гавриловић рекао – не сме бити преживелих на брду изнад села Трње, које се зове Виногради, што тужилац то није означио и да је према издатом наређењу, значило убијање цивила, становника села. То ниједан сведок, чак ни Радивој Мирковић није рекао. Али, прво ћу рећи да ова оптужница, а и ове остале од 04.11.2013., од 23.04.2018. године се ради о потпуно неразумљивим оптужницама, оптужницама на основу којих овај суд никада није могао ни поступати. То се током поступка видело према односу суда, који је указивао да су оптужнице нејасне. Али ја ћу казати сада због чега оне нису јасне, потпуно неразумљиве. Оптужница Тужилаштва за ратне злочине КТО 7/2013 од 05.11.2018. године је неразумљива из разлога што у њој нису назначене чињенице и околности које чине обележја кривичног дела и оне од којих зависи примена Кривичног закона. Наиме, у наведеној оптужници као одлучна чињеница назначена је инкриминација да је окривљени Павле Гавриловић критичном приликом пре почетка напада на село Трње, након доласка са војском и другим старешинама, међу почињеним, на брду изнад села Трње, окупио своје потчињене старешине, међу којима је био окривљени Козлина Рајко и издао им наређење показујући роком на село Трње, „не сме бити преживелих“. И онда имамо једно чудно тумачење, што је према издатом наређењу значило убијање цивила становника села. Потпуно је неразумљиво на основу чега је овлашћени тужилац извео закључак, шта је наводно издато наређење значило, јер у диспозитиву изреке нападнуте оптужнице, нема ниједне изнете чињенице која би указивала на оправданост оваквог претпостављеног закључивања овлашћеног тужиоца. Несумњиво да је овакво закључивање овлашћеног тужиоца произвољно и виртуелно, јер се не темељи ни на једном чињеничном објашњењу у оквиру изреке нападнуте оптужнице. Јасно је да овакво изношење размишљања окривљеног Павла Гавриловића исказано да је према издатом наређењу значило убијање цивила становника села, исказано у сфери претпоставки које је направио

овлашћени тужилац које иду на штету мога брањеника Павла Гавриловића. Управо овакво закључивање је у директној супротности са начелом *in dubio pro reo*, које је садржано у члану 16 став 5 Законика о кривичном поступку, што значи да је окривљени у сумњи у праву. Основ примене правила *in dubio pro reo* лежи у начелу истраживања материјалне истине, јер је дужност суда и других државних органа који учествују у кривичном поступку, да истинито и потпуно утврђују чињенице које су од важности за доношење судске одлуке, оне које терете окривљеног и оне које им иду у корист. Ако суд не утврди ни постојање ни непостојање неке чињенице, значи да је у том погледу остао у сумњи, односно да није могао утврдити истину. Као логичка последица принципа истине у оваквој ситуацији долази до примене правила *in dubio pro reo*. И у том случају надлежни државни органи морају донети одлуку која је повољнија за окривљеног. Релевантне чињенице у кривичном поступку које се могу узети као утврђене, али су са пуном извесношћу доказане, а уколико се појаве као могуће односно сумњиве, има се узети да такве чињенице уопште не постоје. Поред тога, у диспозитиву оптужнице која се односи на окривљеног Павла Гавриловића у ставу 1 тачка 3,4,5 и 6 назначено је да су НН припадници позадинског батаљона лишили живота поименично набројана лица, а што је описано у претходно наведеној оптужници, при чему је потпуно нејасно, ако су НН припадници позадинског батаљона, чија се имена не знају, како је овлашћени тужилац то могао да закључи да су они припадници позадинског батаљона. Јер сама чињеница да им се не зна идентитет свакако опредељује да се не зна из које су јединице односно да ли су припадници војске, полиције или неке друге формације.

Окривљеном Павлу Гавриловићу ставља се на терет да је извршио кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 као саизвршилац у вези члана 22 КЗЈ. У изреци нападнуте оптужнице овлашћени тужилац утврђује претходно описаном инкриминацијом индивидуално одређене радње окривљеног као радње извршења овог кривичног дела, али је пропустио у диспозитиву нападнуте оптужнице да има у виду да за постојање саизвршилаштва у смислу члана 22 КЗ Југославије, тражи да више лица учествује у радњи извршења, тако да код њих постоји свест о заједничкој сарадњи на остварењу бића истог кривичног дела, што даје за основ закључак да се дело хоће као заједничко, а самим тим и свако од њих као своје. Ово је мало сувопарна формулација и ја ћу је објаснити. Тужилац у оптужници наводи да је Павле Гавриловић на брду изнад села Трња или потезу, како се каже код нас у Банату, виногради, позвао потчињене њему старешине и издао им наредбу коју сам већ формулисао "не сме бити преживелих". Ако је он позвао све своје старешине, и ако им је издао такву наредбу, наводну наредбу, па како је онда водник Козлина могао да изврши ову наредбу, а 7 до 8 подофицира и 2 официра ову наредбу нису извршили. И због тога се не види у чему се види заједничко деловање у остварењу института саизвршилаштва у смислу члана 22. Поред тога желим да нагласим да је у члану 332 став 1 Законика о кривичном поступку предвиђен садржај оптужнице. Ја нећу сад да се понављам, суд зна боље право од мене, има шест тачака, у тих шест тачака назначено је шта све оптужница садржи. У три тачке ова оптужница не садржи оно што треба по Законнику о кривичном поступку. Ја ћу то описати, да не би помогао тужиоцу у наредном периоду, написати у жалби или одговору на жалбу, у зависности каква је одлука суда, али у сваком случају ради се о три озбиљна пропуста која су садржна у овој оптужници која је последња достављена суду 05.11.2018. године. Ја сам мало пре рекао у погледу ових телесних повређивања. Ми сви добро знамо, ми смо правници у овој судници, да не постоји телесна повреда. Постоји лака и тешка телесна повреда. А овде у оптужници сво време провејава да су ових 6 лица телесно повређена. Законик о

кривичном поступку говори у члану 121, о тешким и лаким телесним повредама 122. Е сад ви мени објасните које су то повреде доживели ових 6 цивила, да ли су то повреде тешке природе, опасне по живот, са смртним исходом или су лаке телесне повреде, где се ради о најобичнијој болној осетљивости на папације, значи ми не знамо и није нам јасно зашта је мој клијент Павле Гавриловић, за које повреде је скривио, где су нанесене овој шесторици људи. Закон јасно налаже да се мора разграничити природа повреде, механизам настанка повреде и да се објасни да ли су те повреде имале смртни исход или су биле опасне по живот или се ради о обичним лаким повредама. И због тога, из свих ових разлога сматрам да је изрека нападнуте оптужнице потпуно неразумљива. На основу такве оптужнице не може ниједан окривљени, не само мој браћеник, него било ко, да буде осуђен, јер оптужница мора да буде онаква како је Законик о кривичном поступку описао.

У току доказног поступка ми смо саслушали бројне сведоке, окривљене, мога браћеника, који је у свом исказу и у истражном поступку и на главном претресу јасно рекао никада наведену инкриминацију у изреци нападнуте оптужнице није рекао. Он је рекао да таква наредба је незаконита, да представља кривично дело од стране онога ко је то наредио. Он каже да је 1998. и 1999. био командант позадинског батаљона у 549. моторизованој бригади, при Приштинском корпусу. Исто је навео да је у његовом батаљону било више чета. Била је чета интенданата, техничка чета, у техничкој чети постојала су два одељења, где је једно било за мото технику и чији је био командир Рајко Козлина. Затим је касније дошла и санитарска чета. Поред тога постојало је одељење за наоружање чији је командир био Стојановић Љубиша. Затим је објаснио како се он нашао односно његова јединица на положају, на потезу виногради изнад села Трње. Објаснио је да је дана 24. у преподневним часовима, 24.03.1999. године у касарни у Призрену од команданта 549. бригаде добио заповест да крене на положај на потезу села Трње, ради запречавања преливања шиптарских терористичких снага које ће бити у обручу према плану операција јединица борбених група 549. бригаде. Упозорен је да његова јединица није борбена јединица већ да се ради о неборбеној јединици чији је задатак да се укопа и изврши запречавање или како се то војнички говори преливање непријатељских снага на подручје ван деловања 549. моторизоване бригаде. Он је ту наредбу примио у преподневним часовима. У поподневним часовима у гарнизону амбуланти, у канцеларији начелника амбуланта саопштио је својим командирима чета и то командиру интендантске чете капетану Глигорићу, као и његовом заменику првом, те командиру техничке чете Јаћимовићу, поручнику Јаћимовићу, подофициру Станковић Саши, који је био задужен за транспорт и заставнику прве класе Бачак Стеви, који је радио опште послове, вероватно, некад се то звало четни старешина био у батаљону. Саопштио им је наредбу команданта 549. бригаде. У току ноћи 24.03.1999. извршене су неопходне припреме за марш који је требало да уследи по примљеном задатку из команде. У раним јутарњим часовима 25.03. негде око 03 часа изјутра дата је узбуна и позадински батаљон у смањеном броју, са негде око 40 војника, војним камионом су се упутили на извршење задатка у реону виногради, у широм реону села Трње. И као што сам рекао задатак је био блокада, ја ћу сад објаснити како су рекли војном стручном терминологијом, на линији 357, то је село Трње, објекат "Језеро", објекат "Мистра", тачка 330, село Смаћ, село Доња Србица и Ћерамида. На том задатку су биле део чете везе, део хаубичког дивизиона, део лаког артиљеријског дивизиона и део позадинског батаљона. На овом задатку поред 40 војника била су 2 официра и 7 до 8 подофицира. Објаснио је капетан Гавриловић зашто је то тако било. Било је тако зато што се ради о војницима који нису дообучени, значи нису дообучени за војна, оружана дејства. То се ради о куварима,

пекарима, мајсторима, који нису били спремни за оружану борбу. И даље у свом исказу мој брањеник изјављује да је његов задатак био искључиво, а како је и описао генерал Делић, као и генерал Коњиковац, да прати кретање шиптарских терористичких снага из правца села Мамуше, током реке Трње, јер је постојала могућност да се шиптарске терористичке снаге у мањим групама покушају извући у овом правцу, значи из села Мамуша, река Трње у правцу планине Граб. Планина Граб је била њихова база коју нису нападали припадници 549.бригаде односно борбене групе. Из тих разлога то је био задатак Павла Гавриловића. Ако погледате карту, правац Мамуша, онда морају окренути леђа да посматрају Мамушу у односу на село Трње. Његов уопште задатак није био да прати село Трње, да улази у село Трње, то су потврдили и генерал Коњиковац, и генерал Божа Делић. И у том контексту се понашао и капетан Гавриловић, који се налазио на командном месту које је ваздушном линијом било 500 метара од села Трње које се уопште није видело због конфигурације кућа и није било предмет интересовања позадинског батаљона чији је он био командант. Он је описао шта се догодило том приликом, значи чим су стигли на положај чете су отишле на задатак у свом формацијском саставу, а не како пише у оптужници по групама. Значи чета интендантска је отишла на свој положај, мото чета је отишла, техничка чета на свој положај. Значи према задатку који су примили у амбуланти у Призрену, значи један, леви сектор је запосео позадински, овај, интендантски батаљон, а десни је техничка чета. Комуникацију, добро сте сви чули, Павле Гавриловић нам је објаснио, није могао да успостави са својим јединицама, јер су у везу упадале, преко мотороле је била веза, шиптарске терористичке снаге, које су ометали комуникацију и комуникација се искључиво водила преко курира. Капетан Гавриловић одговорно тврди да водник Козлина није улазио у село Трње нити је добио такав задатак нити је њихов задатак био уопште село Трње. Значи њихов задатак је била сасвим нека друга комуникација, праћење догађаја у правцу села Мамуше. И сам ево у свом исказу посебно наглашава да се налазио на 500 метара од села Трње и са тог места како наводи не може се видети шта се дешава у селу. Исто тако капетан Гавриловић у својој изјави изјављује да је на том положају био негде три дана и да за то време није чуо нити га је било ко обавестио да се дешава убијање цивила у селу. Овде је од стране јавне тужбе споменуто да је било пуцњаве. Јесте било пуцњаве, радило се о офанзиви 549. бригаде која је имала задатак да разбије 122. и 124. шиптарску терористичку бригаду. Дошло је до озбиљних борби. Село Новаци, село Трње и село Мамуша, сви су у непосредној близини, дејствовање артиљеријских оруђа минобацача, митраљеза свакако да изазива свакаку, јасан и озбиљан тоналитет на основу кога се може закључити да се пуцало. Али откуд је он могао да закључи, наводно да закључи, уопште се није ни дешавало ништа у селу Трње, на основу опште пуцњаве у целом региону деловања 549. моторизоване бригаде. У погледу ових цивила које Тужилаштво спомиње да су путем асанације склоњени са бојишта, места где се одиграла борба, желим да кажем да ко је био и упознат са ратним плановима `99. године, то је општа чињеница. Асанацију терена су вршила предузећа која се баве хигијеном. Значи искључиви задатак у свим ратним плановима, асанацију терена је изводила та групација. Војска због малобројности и заузетости на борбама није могла да се бави асанацијом терена. А касније ћу и објаснити да то није логично и по исказима ових сведока који су вршили асанацију. Поред тога Павле Гавриловић је објаснио и какве су униформе имали његови војници. Они су имали униформе М89, а старешине су имали униформе М94. Поседовали су аутоматско оружје за личну борбу, то је била аутоматска пушка М70 и борбени комплет од 170 метака, према томе, они нису у свом поседу имали ни бомбе ни митраљезе ни минобацаче. То је јасно рекао генерал Божа Делић као и генерал Коњиковац. То су потврдили сви саслушани сведоци. И они које је

предложио јавни тужилац, али и они сведоци које смо ми предложили и та чињеница није била спорна ни у једном моменту. Овакву одбрану мога браћеника Павла Гавриловића потврдила су војник Дејан Милосављевић, који је био кувар у војсци у интендантској чети, војник Саша Лаурић у техничкој чети, војник Зоран Петровић, војник у техничкој чети, војник Александар Петровић из техничке чете, војник Марјан Ванчевски, возач капетана Гавриловић, десетар Рангелов Живко из чете капетана Глигорића, војник Иван Јовановић из техничке чете, војник Слађан Стојиљковић, из техничке чете, војник Милош Бабовић из техничке чете, водник Радмило Милић, који је био у чину десетара и чији је задатак био да обезбеђује командно место у реону виногради надомак села Трња, и био је заједно са командантом Гавриловићем сва три дана на командном месту и наводи да су команданта обезбеђивали још три војника са њим и то су војник Тасић Милан, Недељковић Драган и Апостоловски Александар. Најбољи пример истинитости исказа мога браћеника иде исказ команданта 549. бригаде генерала Божидара Делића, који је на опаску суда да је неки од сведока рекао да не сме бити преживелих и да је чуо такву команду од господина Павла Гавриловића, изјавио да је таква команда сулуда и објаснио да ниједан командант из његове јединице нити један школовани официр, па чак и онај нешколовани, такву наредбу не би издао. А Павле Гавриловић је човек који је завршио Техничку академију у Загребу, који је дипломирани машински инжењер, који је према казивању генерала Делића због свих својих одлика и способности постављен на врло одговорну дужност, а то је командант позадинског батаљона 549. бригаде. И објаснио је и зашто, објаснио је да тај батаљон је дужан да снабде војску са обућом, одећом, оружјем, муницијом, храном, водом, и да се ради о изузетно битној војној јединици у којој мора бити најспособнији официр. То је рекао и генерал Коњиковац, начелник Одсека за оперативну наставне послове, и обојица су дали одличну оцену за Павла Гавриловића наводећи да он никада није правио никакве проблеме као командант позадинског батаљона. Официр Миљан Величковић, начелник органа безбедности се изјаснио да није имао никаквих сазнања о убијању цивила. Исто тако то је рекао и Зоран Ђокић, начелник реферата за обавештајно извиђачке послове. Тужилац је рекао да њихова оперативна мрежа је врло распрострањена и свугде присутна и да су иједан једини метак испалили у селу Трње они би то сазнали. Али ми немамо ниједан податак да је утрошак муниције био у селу Трње, да је дошло до било каквог пуцања и учествовања у некаквим борбама, то нико није пријавио. А да не говорим изјаву капетана Гавриловића, што је рекао и генерал Делић, да убијање цивила представља кривично дело и то по Правилу службе, које на жалост ми нисмо овде извели, у оружаним снагама, као доказ, је предвиђено да војник није дужан да изврши такву наредбу. Ми који смо служили војни рок то добро знамо. Добијали смо и посебне картончиће на којима је писао поступак са цивилним становништвом и заробљеницима, и то је несумњива чињеница и то су потврдили сви команданти који су саслушани пред овим судом. Као сведок јавног тужилаштва саслушан је Глигорић Слободан, који је са индигнацијом одбио тврдњу из оптужнице да је Павле Гавриловић на брду изнад села Трња рекао да не сме бити преживелих. Он је рекао да је команду о изласку на положај добио у гарнизону амбуланти. То му је саопштио командант батаљона и да је то, ту били присутни сва лица која сам навео, поручник Јаћимовић, подофицир Станишић који је референт за саобраћај, који је био дужан да обезбеди превоз до положаја, као и заставник који се бави општим пословима у команди. Исто тако рекао је да је отишао на положај који му је одређен у гарнизону амбуланти и да је на том положају био до 29.03.1999. године. Он је на положај отишао преко једног земљишног усека ширине 150 и 200 метара. Са тих положаја је био на ободу села. Није испалио ниједан метак, нико из његове чете, чета је била у формацијском саставу. Нису били у неким борбеним групама нити је позадински

батаљон био борбена група. Радило се о неборбеној јединици, која није била у оквиру седам група које је описао генерал Божић Делић. Саслушан је и овде се позива јавна тужба на поручника Јаћимовића. Поручник Јаћимовић никада у свом исказу није рекао да је Павле Гавриловић издао ову наредбу да не сме бити преживелих. Он каже да је Павле Гавриловић у гарнизону амбуланти издао наредбу, да је он ту наредбу примио човек, да је отишао на положај и каже да је заузео десни сектор заузимања положаја. У погледу показивања руке, тужилац нас је обмануо данас. Ја га поштујем и уважавам али је рекао да је руком показао у правцу села, да је тако рекао, Трња. Али није тако рекао. На страни 58 сведок Драгиша Јаћимовић на питање председника већа: "Шта је значило наводно махање руком", рекао је да је то значило, по њему, да је његова дужност била да обезбеди леву страну села, а није рекао што је рекао тужилац. Мени је јако жао што нас је на тај начин обмануо. Несумњиви закључак да је овај сведок изричит, да ни у једном моменту није чуо наредбу од стране капетана прве класе да је наредио ово што сам претходно рекао. Другоокривљени Козлина Рајко је и у првом и у другом исказу, у претходном поступку и на главном претресу врло јасан био, да такве наредбе није било, да је он био на свом положају са својим војницима, да није упадао у село и убијао цивилно становништво. Поново се враћам на генерала Божића Делића који је објаснио шта значи борбени, шта значи неборбени састав. Пошто ми нисмо имали вештака за војне вештине, он нам је објаснио неке основне ствари и указао је да је позадински батаљон неборбени састав. По казивању овог сведока позадински батаљон је неборбена јединица чији је задатак логистички односно опслуживање свих других јединица у бригади. И према томе, он није имао задатак ни да напада ни да се повлачи, већ укопан да прими евентуални напад у преливању непријатељских терористичких снага. Поред тога, објаснио је правац деловања и као што сам рекао мало пре, задатак Павла Гавриловића је био да прати кретање непријатељских шиптарских терористичких снага из правца села Мамуша. То је потврдио у свом исказу и објаснио је шта је била његова одговорност. Али имамо једну озбиљну ствар коју ни Тужилаштво, а и ми нисмо обраћали посебну пажњу, то је ратна доктрина шиптарских терористичких снага. Према казивању генерала Делића, који наводи да још од `98. године шиптарске терористичке снаге користе једну доктрину тако што се обично цивилно одело носили испод униформе, и када се укаже потреба униформа се скидала и спаљивала, а затим користили цивилно становништво, најчешће жене са малом децом, како би се заштитили приликом блокаде у којој би се нашли од стране Министарства унутрашњих послова или војске, при чему било је често уочљиво да цивили носе војничке чизме и опасаче. Ја ћу вам приказати један извештај овде који је доказ овде у овом поступку, то је извештај Секретаријата Министарства унутрашњих послова у Призрену, број 437/99. Тужилац је то у својој оптужници описао као убијање цивила поред реке и наводи да су поред реке убијени Шабан Гаши, Хамзи Гаши, Мухамед Краснићи и Рефки Рецај. У овом извештају стоји да је 02.04.`99. године приликом претраге терена у реону дејства шиптарских терористичких снага припадника такозване ОВК, у атару села Трње, општина Сува Река, нађено четири леша мушког пола. И каже се, ево сада у оптужници: Рецај Рефки, ево га овде последњи, затим Гаши Хамза и Гаши Шабан, је леш старости 20 година. Е сад тај леш старости 20 година који је био са њима ту, каже "има чизме браон боје". А како може сељак, земљорадник да носи чизме браон боје. Ако сте гледали "Пустињску олују", први пут из арсенала НАТО пакта појављују се те чизме браон боје, и то представља део војне обуће припадника НАТО јединица. Па како су могли онда честити и часни сељани да носе војне чизме. Генерал Делић је објаснио да често забораве да скину чизме и опасаче. Ево управо ово је то. Како су они могли 02.04. да буду на овом атару, на 500 до 800 метара од села Трње. Чули смо од свих сведока да река код села Трње се

налази у центру села. Како је онда могло у атару да се нађу људи који су убијени поред реке, поготово што један од сведока Мирковић Радивоје тврди да је он ове покојнике однео у једном моменту у Призрен, а у другом на брдо Жур. И зато желим да кажем да материјални докази и чињенице у овом предмету говоре друго. Неки сведоци о којима ћу говорити касније, говорили су нешто сасвим треће, али ми се морамо држати материјалних доказа, а материјални докази говоре сасвим..., јер немогуће је леш који је склоњен непосредно после ратних дејстава 27.03., да 02.04. нађено у атару села. И због тога мислим да докази који су приложени, апсолутно су супротни са оним што се говори од стране сведока у овом поступку. И сведок Јаћимовић и сведок капетан Глигорић су сведоци оптужбе, али они ни у једном моменту нису потврдили наводе да је Павле Гавриловић издао спорну наредбу која је описана у изреци нападнуте оптужнице на терет мога браћеника. Посебно желим да кажем да јесте поручник Јаћимовић рекао да је ушао у једном моменту у леви сектор села, али самоиницијативно је рекао: "Чуо сам пуцњаву и ушао сам у леви сектор села". Јесте чуо пуцњаву, али код реке када се умешао, рекао је само "наше снаге". Ми смо га питали шта значе "наше снаге", он је рекао под појмом "наше снаге" у његовом исказу који се односи на присуство оружаних снага поред реке, сведок је објаснио да је ту била група униформисаних лица различитих униформи. Није рекао да су то припадници позадинског батаљона, то је рекао на страни 15 у ставу 2. Из тих разлога мислим да, уважавајући наводе сведока Божицара Делића, Јаћимовића и Глигорића, јасно је да позадински батаљон нема никакве везе са догађањима наводно у селу Трње, поготово што ова догађања се стављају под лупом када се види да је масовну гробницу пронашао немачки форензички тим. Ја сам указивао и у свом захтеву за издвајање тих списа, да подаци које је нашао се темеље на откопаним лешевима у селу Трње. О томе ћу касније говорити. Али сада бих хтео да се осврнем на једног, јединог сведока који је у свом исказу споменуо да је изречена нека наредба на брду изнад села Трње, али ту морам да читам да не бих направио грешку, јер се ради о неколико његових верзија, значи верзија његовог исказа. И тај сведок је једини на основу кога је овлашћено тужилаштво и покренуло овај поступак. То је сведок Радивоје Мирковић, који је у својој изјави у припремном поступку на записник Кт.8/13 од 24.09.2013. године изјавио, цитирам: "Ту када смо изашли на брдо овај Гавриловић Павле је позвао ове старешине, остале, издао је наређење, призвао их је да приђу ту до њега и онда им је издао наређење. Питао их је да ли су војници сви ту, јесу спремни и онда се окренуо према селу и рекао: "Овђе данас не треба нико да остане жив". Даље је навео да је ту било непосредно више војника и да су они чули ове речи Павла Гавриловића. То је на страни 179/17 интерни број, при чему није могао да се сети ко је од војника био у непосредној близини када је Павле Гавриловић издао наредбу. При чему је очигледно да сведок није навео да је Павле Гавриловић, како је то написано у оптужници, показао руком на село Трње, пре него што је издао ову наредбу. Тога нема у овом транскрипту. У првом делу свог исказа истраге, он је изјавио исто тако, на питање које му је поставио овлашћени тужилац. Није овај тужилац, оградаћу се одмах, поставио му је то питање неки други тужилац. На питање тужиоца у коме је био садржан одговор, да ли је, следеће рекао, цитирам: „Ви сте непосредно чули команду, како сте рекли, команданта батаљона Павла Гавриловића, да је рекао да данас нико не сме остати жив у овом селу“, на шта је сведок одговорио: „Да“. Приметићете да између овог првог и другог исказа нема речи „у селу“. У првом исказу, таква реч није постојала. Друго, и у овом исказу сведок не говори да се Павле Гавриловић окренуо према селу и показао руком. Ово питање, нормално, супротно је одредби члана 98 став 3, где се каже да у истрази сугестивна питања не долазе у обзир, једино ако се ради о унакрсном испитивању које је допуштено на главном претресу. Значи да је тужилац у моменту

прекршио Законик о кривичном поступку и ушао у неку другу сферу, која, нећу сада да говорим, јер то није мој посао. На главном претресу на страни 12 у ставу 16 на питање овлашћеног тужиоца: „Да ли сте Ви чули да је он издао неко наређење?“, мислећи на Павла Гавриловића, сведок је одговорио, цитирам: „Јесте, окренуо се према селу и рекао-„Овде данас нема нико да остане жив“. При чему ни у овом случају није потврдио наводе из оптужнице, да је окривљени Павле Гавриловић показао руком према селу. А на питање овлашћеног тужиоца, да ли је ту неко био присутан, одговорио је да се не може сетити, наводећи да су били сви водници чета, али да се сада не може тачно сетити. А на поновљено питање да ли је био присутан водник Козлина, што је опет сугестивно питање, одговорио је: „Да“. Наводи да је био у моменту издавања те наредбе сведок удаљен једно пет до шест, па десет метара од места где је наредба изречена. На страни 62 у последњем ставу да се изјасни, шта је тачно од онога што је рекао у истрази, да је окривљени Гавриловић рекао у виду наредбе „овђе не треба нико да остане жив“ или, пак, оно што му је рекао ОЈТ у погледу, овлашћени тужилац у погледу села, исти је одговорио да је тачно оно што је рекао без додатка „у селу“. Сведок је одговорио и тада је рекао да је окривљени Гавриловић се окренуо и показао руком на село. То је први пут рекао од почетка истраге, па до овог главног претреса. На питање одбране, зашто је то прећутао у истрази, зашто није рекао, он није изнео никакво објашњење. И даље испитивање у том правцу је прекинуто од стране суда, уз образложење да ће суд ценити његов исказ и ускраћено испитивање. То је на страни 63 став 12 записника о главном претресу.

Е сада, хоћу да изнесем даље, то су чињенице које су прибављене од стране суда. Значи, на страни 71 у ставу 3, председник већа наводи, цитирам: „Кажете мало пре да сте Ви поступили по налогу Гавриловић Павла, који је рекао да ту нико не сме да остане жив. А у овом Вашем исказу Ви наводите: по доласку у село морали смо да преотражујемо куће, да видимо да ли има некога, како би их истерали из кућа, не убили, него истерали из кућа да проверимо да ли има припадника ОВК“. Онда председник већа даље префомулише питање и каже, цитирам: „Да ли сте Ви имали задатак да тражите по кућама припаднике ОВК или да убијате све живо на шта наиђете?“. Сведок Радивој Марковић је одговорио: „Требало је тако да тражимо ове“, опет цитирам, „да нема неког из ОВК и да се изађе из кућа, да би били сигурни да ту нема некога, да не би имали од нас, што ја знам“. А на питања, „ко Вам је то рекао и шта Вам је конкретно рекао, да ли можете да се сетите?“, сведок је одговорио: „Па, у тој ситуацији, не могу конкретно да се сетим ничега више, једино оно од војника до војника што ти је долазило тада кроз саму кретњу, не знам“. Очигледно је да сведок Радивој Мирковић у погледу ове битне чињенице која се односи на спорну команду команданта батаљона Гавриловића, изнео више варијанти, од којих се ниједна не слаже са инкриминацијом изнесеном у оптужници овлашћеног тужиоца, да не сме бити преживелих, што је према издатом наређењу значило убијање цивила, становника села. Ова чињеница представља одлучну чињеницу у погледу утврђивања кривичне одговорности окривљеног Павла Гавриловића за кривично дело које му се ставља на терет од стране овлашћеног тужиоца по измењеној оптужници, при чему изјава коју је дао на страни 71 став 4 сведок приликом унакрсног испитивања од стране председника већа, јасо указује да је схватио наредбу команданта батаљона, наводну наредбу, да је имао задатак да тражи по кућама припаднике ОВК и да се они истерају из кућа, а не да се убијају и да се убија све живо на шта се наиђе. Па због тога, овај и овакав исказ овог сведока, ни у чему не потврђује претходно наведену инкриминацију изнету у изреци оптужнице. Извињавам се, само мало. Желим да кажем да исказ овог сведока у погледу других одлучних чињеница у дубокој је противуречности и које доводе у сумњу

тачност и кредибилитет овог сведока. У истражном поступку овај сведок наводи, цитирам опет: „Па, успут око већина војника који су били даље, питали су оно о чему се ради, ђе идемо, једноставно је рекао“, мислећи на свог водника, „па, чули сте о чему се ради. Када смо кренули, онда су ту пришли до неких као међа, нека што је била, нешто ограда, два села, и ту смо прво наишли на неког човека који је носио храну за стоку, као нешто тако слично. Е, онда је он био убијен и онда се кренуло даље“. И рекао је да је овог човека убио њихов водник Козлина Рајко и да је он то добро видео, јер је био на неколико метара од њега. На главном претресу је рекао да је овај човек носио у цаку неку храну стоци, он је убијен на улазу у село. То је страна 11 став 5. Према првобитној оптужници, ради се о сељаку Маљић Воцију. На сву срећу, хвала богу, Маљић Воци је дошао пред овај суд. 20.09. или 20. септембра 1918. човек је дошао пред овај суд и сведочио. Прво смо се уверили да Радивој Мирковић нас је слагао, Маљић Воци није убијен. А то нам је помогао управо представник оштећених Беким Гаши који нас је упутио да је тај човек жив. Ја сам га лично питао, с обзиром да ми је било мало чудно, ово излагање Радивоја Мирковића, да ли је носио нешто у рукама пре него што је погођен. Каже, „нисам носио ништа“. „Па, јесте носили неко оруђе да узмете сламу или нешто?“, „Не“, каже, „нисам имао ништа, пуцано је у мене, не знам ко је пуцао, ја сам пао“ и ту се све завршило. Па, постављам питање и цењеном тужиоцу, а и судском већу, како је Радивој Мирковић знао да је Маљић Воци ишао да узме сено или храну за стоку, па чак је видео и цаку. Он то није могао да зна, зато што Маљић Воци је дошао пред овај суд и рекао да то није тако. Па питам се, како је Радивоје могао да зна све то, када није био никада у селу Трње, то је сам изјавио, када не зна распоред кућа, када не знам распоред улица, када не зна људе поименично у селу. Па, како је онда знао да је сељак Маљић Воци ишао да узме храну за стоку, ако га није видео са храном у руци? Значи, да му је то неко раније рекао. Рекао му и он је дошао пред овај суд припремљен да износи неистине и лажи на рачун ових окривљених овде, јер то је проверљива чињеница и на сву срећу, имали смо да чујемо Маљић Воција који је у свом несметаном излагању описао све шта се десило критичном приликом, при чему није донео лекарско уверење из кога би ми могли да видимо да ли је он рањен или није рањен, да би могли да видимо природу повреде, од чега је настала, да ли је то била устрелна, прострелна рана, нити нам је било шта, чак је могао и да покаже, било је лето, рана на грудима, али ни то нам није показао. Као, ја сам рањен у груди. Четири дана се тако крио и онда је отишао код лекара и он га излечио. Рана од метка на грудима пробија грудни кош, то је општепозната чињеница. Долази до уласка крви и воде у плућа и долази до хемоторакс и пет до шест сати, жртва је мртва. Значи да овде нешто не штима, значи основне чињенице, најбитније чињенице, нису проверене, иако су биле проверљиве. То је било прво на страни тужиоца, који је морао и у истрази, а и на главном претресу, да утврди природу повреда, механизам насталих повреда, калибар оружја од кога је остао метак, па тек онда да каже, а не да нам овде достави боже ме прости, муњак од доказа, који каже, добија телесну...

Председник већа: Браниоче, морам да Вас упозорим, да користите примерене изразе, месту где се налазите.

Адвокат Иван Митровски: Пустио нам је доказ који се зове телесна повреда. Кажите ми, какав је то доказ? И због тога желим даље да укажем, није то једина лаж коју је рекао пред овим судом. Идемо даље. У свом исказу у истрази овај сведок наводи да је после неколико дана од овог догађаја, поново дошао у село Трње, да покупи мртве, наводећи да је било десетак војника и два камиона. Наводи да су

нашли, да су нашли неке жене које су биле на ливади. Те жене су покупили, натоварили на ове камионе и онда их одвезли даље у Призрен, док у дворишту у коме је било побијено више лица, нису нашли никога. На главном претресу сведок наводи на страни 28, став 12, да када су дошли да покупе мртве, у дворишту није било никога, него да су мртве нашли на једној ливади поред тих кућа и наводи да је поред три мушкарца који су били мртви, биле убијене неке жене и то је ливада на уласку у село, те наводи да су том приликом узели три тела и да су их одвезли тамо горе на брдо, које се зове Жур, налази се пре Призрена где су та тела и покопана. Е сада, ја желим да кажем да ова тела која су нађена на ливади, у ствари су тела о којима се у оптужници говори, да су убијена у дворишту Шабана Гашија. То су Бахрије Гаши, Бесрата Гаши, Бехари Краснићи, Ајмоне Гаши, Рахиме Воци и Рамадан Краснићи, телесно је повређена нека Фетија Краснићи. Из исказа Бекима Гашија сведока са Косова и Метохије, Ђиле Гаши, сведока са Косова и Метохије, из обрасца о претпостављеној идентификацији, види се да су ове особе нађене код града Тропоја, село Брезје, надамак града Тропоје. Град Тропоја је град у Републици Албанији, од града Призрена је удаљен 66 километара. То можете проверити, а град Призрен је удаљен од границе 11 – 12 километара. Значи, 56 километара шачица војника, значи десетак војника са два војна возила дошли су до града Тропоје, прошли херметички затворену границу. Ми знамо да је тог момента према исказу генерала Делића, била комплетна албанска војска на граници према Србији, да су припадници терористичке ОВК, чувени Атлантски одред из Америке, био распођен дуж граничне линије, да је ваздушни прелаз био на страни НАТО пакта, да су специјалне јединице америчке војске чак и припадници Бундесвеа, њихове специјалне јединице, суграђани ових вештака форензичке струке, исто тако били на граници нашој, као и француска Легија странаца. У том контексту снага, водник Козлина са десетак војника иде за Тропоју, са два камиона војна, са нашим регистрацијама, односи лешеве, закопава их тамо и после рата проналази их Иле Гаши и Беким Гаши. И ти лешеве према обрасцу о претпостављеној идентификацији, превозе на гробље у село Трње. Ту се врши ексхумација лешева и обдукција. И гле чуда! Утврђује се да су убијени ручном гранатом или паљбом из митраљеза. Ја сам напоменуо да припадници Позадинског батаљона нису имали митраљезе. Митраљези су калибра 12,7 милиметра, аутоматске пушке наше производње су калибра 7,62 милиметра. Ја нисам вештак, али да смо имали вештака из војних наука, то би нам јасно објаснио. Немогуће значи да су убијени оружјем које је припадало Позадинском батаљону, а то је материјални доказ, доказ који је тај форензички немачки тим утврдио и то је непобитна чињеница. Ручне бомбе исто тако нису имали припадници Позадинског батаљона. Како су они могли да их убију? Али има прича генерала Делића. Сви војноспособни који су пребегли на страну Албаније, одмах након преласка су били мобилисани, било да су женског пола или мушког. И као такви, употребљени су у нападу на наше војне снаге, на граници, поготову караулама Горажуп и ова чувена караула Кошаре и да су највероватније у тој борби погинули. Али немогуће је да буду убијени из митраљеза које није било у наоружању Позадинског батаљона. Исто тако, желим да кажем да постоји још једна превара од стране овог сведока, то је прича о граду Призрену и брду Жур. Брдо Жур је удаљено од града Призрена седам до осам километара, можда и више. Ради се о једном обичном кршу, камењу, жбуњу и понеком дрвету. А град Призрен, то је један од најлепших градова у Метохији, изграђен је у оријенталном стилу са деловима грађевина у византијском стилу. Има велики велики број шадрвана и лепих улица. Па, како је могао да се превари Радивој Мирковић да каже да је Призрен и брдо Жур. Значи, ако је био у Призрену, није могао да заборави град Призрен. Значи, град је урбана средина у којој се јасно разазнају знаци урбане средине. А брдо Жур је један крш невиђени који је

даље од града. Исто тако, он каже да су ту закопали лешеве. Што није показао где су лешеве закопани? Зашто, када је знао, није одвео органе, истражне органе да каже, ево овде су лешеве, хајте да их откопамо. Што значи да нас је опет преварио.

Исто тако, изнео је једну чињеницу која је јако чудна. На питање овлашћеног тужиоца, да ли је капетан Гавриловић био у селу Трње и да ли је силазио доле, сведок изјављује: „Он у селу није био. Колико се ја сећам, силазио је после можда једно дан, два“. Ту чињеницу није нико рекао, то је он измислио и тако изнео пред истражним органима, односно пред судом. Даље, сведок Радивој Мирковић тврди да је видео да су три, четири мушкарца стрељана у неком потоку. У истрази поводом исте чињенице, је рекао на страни 185/17 на страни 4, у ставу 4, на питање, да ли је код потока убијено нешто цивила, одговорио је: „Не знам, зато што сам се држао подаље од ових претпостављених, да не би дошао у ситуацију и тако то“. Он је исто поновио на страни 19 у ставу 7 записника о главном претресу. Поставља се логично питање, зашто ова чињеница није расправљена сходно члану 428 став 8. јер би морало бити у потпуности разјашњено, је ли видео убијање цивила или није, шта је тачно, оно што је рекао у истражном поступку или на главном претресу. И морала би се дати нарочита оцена веродостојности противречних исказа овог сведока.

Исто тако, желим да кажем ако пажљиво погледате исказ сведока војника Гајића кога је предложио уважени тужилац, видећете да је сведок Гајић рекао у свом исказу у истрази да је Радивој Мирковић убио човека у дворишту Муслија Гашија, да га је одвео иза куће и да га је убио. Рекао је то изричито, као да је то знао. На главном претресу када је питан, па каже, одвео га је, чуо сам пуцањ, па претпостављам да га је убио. Све ове чињенице јасно указују на озбиљне противречности исказа овог сведока које у потпуности обеснажују његову валидност, као доказно средство у кривичном поступку, на основу кога би могло да се утврди нека одлучна чињеница. Без икакве сумње из претходно наведених противречности његовог исказа, јасно је да је овог сведока неко припремао за овакво и да на овакав начин сведочи, при чему није рачунао на вредности унакрсног испитивања на главном претресу. Из чега је произашло потпуно анулирање самих, свих оних његових тврдњи из разних фаза кривичног поступка. Стиче се закључак, с обзиром да је окривљени признао да се против њега води кривични, да је вођен кривични поступак због кривичног дела разбојништа у Црној Гори, да је због тога правноснажно осуђен на казну затвора од две године, како је он сам рекао на главном претресу. Али, из списка предмета, произлази да је осуђен на четири године, да је казна правноснажна, те да је овим сведочењем купио своју слободу. Исто тако, одбрана је тражила да се издвоји записник овог сведока, јер је он у истражном поступку, а и на главном претресу, изјавио да је убијао цивилно становништво. Кривичним закоником, законом, Кривичног закона Југославије је предвиђено да за ово кривично дело ко изврши се изрекне казна од пет година затвора или смртна казна, нормално која ће се сада у овим условима, заменити неком другом казном. И због тога он није могао да буде сведок. Питан сам од стране суда, зашто он не може да буде. Па, зато што закон предвиђа за овакве радње да кривично одговара. Могао је да се извуче да не одговара кривично, ако је тужилац затражио да постане заштићени сведок, а суд донео решење, односно судија за претходни поступак, да се успоставља његово својство заштићеног сведока. Ми то у списима предмета немамо. Хајде да то није било, могао је председник Републике, као што сада већ даје, видим, аболиције, да му да једну аболицију, па да човек дође да сведочи овде пред судом и да га ослободи кривичног гоњења. Али ни то није било. И како он може бити сведок када за то што је признао да је урадио, је предвиђена казна затвора од пет, па да не причамо

даље. И због тога свега не може он бити сведок у овом поступку, морао је записник са његовим исказом који је очигледно лажан, који више иде на штету јавног тужиоца, него на нашу штету, бити издвојен и на тај начин поступак у том делу урађен у складу са Закоником о кривичном поступку.

Још један сведок има таквог типа, то је Дејан Милошевић и Ервин Маркишић. Дејан Милошевић је човек који се појавио пред овим судом и рекао да је критичном приликом на положај дошао пинцом. Пинц значи војно возило пицгауер аустријске производње који се тада користио у нашим војним јединицама као средство за превоз живе силе и опреме и наоружања. И он је тим возилом дошао на положај. Он тврди додуше, даје исказ да није чуо да је Павле Гавриловић на брду изнад села Трња, наредио да се уђе у село и тврди да није чуо никакву наредбу да је упућена старешинама критичном приликом такве врсте. И на тај начин он је у том делу аболирао мога окривљенога. Али, он даље у свом исказу говори о бројним убијањима у селу, при чему не види да су ови људи у дворишту убијени, а и даје један чудан исказ који се односи на оштећеног који је пријављен као да је убијен, Гаши Муслија. Каже, дошли смо у треће или четврто двориште, водник Козлина нам је наредио, мени и још једном војнику кога ја не познам, да уђемо у кућу и да видимо да ли има некога. У истрази каже, ушао сам у кућу са њиме, видео сам једног човека како чучи у једној соби иза врата, погледао сам и видео да је стар између 66 и 70 година, окренуо сам се и изашао, изашао је и тај војник са мном. Водник Козлина није веровао, ушао је унутра, нашао је тог старца, извео га и убио га. Пуцао је у њега у потиљак или у врат. На главном претресу смо добили прилику да га унакрсно испитујемо и рекао је: „Водник Козлина је имао пиштољ и убио га је из пиштоља, пуцао му је овде где сам рекао и он је пао“. Али је рекао да тај сељак који је чукао иза врата, имао пушку у руци. То је рекао на главном претресу. Питао га, па шта је било, то је неисправна пушка, стара, зарђала, има сто година. „Да ли се Ви разумете у оружје?“, каже, „не разумем се“. „Па, како си окренуо леђа и изашао и оставио човека са пушком у кући, ко је био тај са тобом који је то видео?“, каже, „не знам“. А тај што је био с тобом, ево га, чекао је са тобом у чекаоници да сведочи. Каже, „не знам“. А то је био Маркишић Ервин. И након тога понавља причу, пуцао је и убио тог човека. Саслушамо Маркишић Ервина, каже, шта је било, каже, „ушли смо у кућу и видели старца, није имао ништа у руци, стајао је. Ми смо изашли, ја сам му рекао, не брини, неће ти бити ништа, изашао напоље, ушао је водник Козлина, није нам веровао, извео га напоље, натерао мене да пуцам, ја нисам хтео да пуцам и узео је полуаутоматску пушку и испалио рафал у њега, пуцао је с преда“. Сада се ја питам, ако су њих двојица заједно били на истом месту, ако су видели исти догађај, где је пушка код Гаши Воција, како је пуцао с преда, како је пуцао из колта, значи буренце има пиштољ? Како је могао да пуца рафално из полуаутоматске пушке? Никако. Да смо имали вештака из војних наука објаснио би човек да полуаутоматска пушка нема референце за аутоматску паљбу. И они су видели исти догађај, тврде да су били у непосредној близини, да су видели одлично догађај. Ако су видели одлично догађај, како су могли да превиде пиштољ од пушке? Како су могли да превиде да му је пуцао у потиљак, а после да је пуцао с преда? И појављује се војник Гајић који каже, да је овог старца, у ствари, убио Радивој Мирковић. Значи имамо три верзије једног истог догађаја. Да су они били ту на лицу места, они би знали шта се догодило. Убиство није догађај који се гледа сваког дана на улици. Убиство се гледа једном или два пута у животу. И тај догађај остаје вечито, како је гужилац навео, у сећању онога ко је то видео. И позвао се баш на исказ сведока коме је у памћењу остао баш тај исказ. Поред тога, Дејан Милошевић говори о ликвидацији цивила у том дворишту, али каже да он то није видео, али је изашао из дворишта и чуо пуцњаву. И

тако да не може да каже ко је пуцао. И каже, овај сведок наводи: „У једном дворишту било је пет, шест жена и око десетину мушкараца“ – страна 5 став 1 и наводи да је у том дворишту, да су убијени и тврди да није видео моменат када је почела пуцњава у дворишту. Да ли су убијени или нису, он не зна. Даље тврди да зна да је Козлина пуцао, то каже на главном претресу. Али за остало не зна, не зна ко је био са њим у претресу кућа, не зна који је војник стајао ту поред њега, а то су они исто војници са којима је седео у рову и делио храну и пуцао на непријатеља. Немогуће да је за протеклих тих, колико, од марта до јуна месеца, ратних дејстава, научио ко је био са њим војник у рову. То је немогуће, ми сви који смо служили војни рок, знамо са киме смо делили конзерву и храну, суву храну у рову. Али добро, очигледно да такав сведок је некеме погодовао и зато се појавио ту. Још једна озбиљна ствар, што је јако битно за ово сведочење, овај сведок је са пуним поносом тврдио да је напуштао војну јединицу у стању непосредне ратне опасности за време ратног стања. Питам тужиоца, питам све присутне, да ли српски речено, дезертер, може да обави презумпцију невиности капетана Гавриловића и овог водника, који су сво време рата провели у рововима и крварили за ову земљу? Човек који са поносом каже, еј, ја сам дезертирао. Јеси осуђен? Па, каже није важно. Па, како није важно, јеси осуђен што си бежао из јединице у време ратног стања? Па, каже, кажњен сам, није важно. А јеси кажњен што си ранио другара војника на положају? Па, каже, кажњен сам вођењем поступка. Ако он тако релативизује тако један озбиљан злочин, злочин за који се губи глава у војсци, па како он може да обори презумпцију невиности Павла Гавриловића? А специфично за све њих је, па како нико од њих не може да се сети другог сведока, војника поред себе? Ни Радивој Мирковић, ни овај, а зна се зашто је то. Ко се бави дуго овим послом, зна, јер ако би ко споменуо неко друго име, може се десити да каже, еј, па није било тако. А сада ћу да Вам кажем да се појавило неколико војника који су рекли да Вас је он лагао. Наиме, он је на почетку сам рекао, да је дошао, како каже, пинцом на положај. Правило службе у оружаним снагама предвиђа да војник мора бити уз средство којим је задужен стално. То је пушка, то је пиштољ, то је бомба, али и возило борбено којим је задужен. И он је доласком на положај, као возач, морао да чува борбено возило којим је дошао. То је тај такозвани пинцгауер. Речено је да када су дошли на положај, да су ставили заштитну мрежу да би се маскирало средство, борбено средство и да је у борбеном средству била храна и вода. А вероватно и муниција. И сведоци Радмило Милић који је био на физичком обезбеђењу команданта батаљона Павла Гавриловића и који се налазио у непосредној близини места где су била паркирана возила којима су дошли на положај, каже да је сведок Милошевић Дејан са осталим возачима обезбеђивао возило и да је био нон-стоп поред возила. То је потврдио и војник Зоран Петровић, који је рекао да је сведок Милошевић Дејан остао код возила којим су дошли, те да је сво време био тамо. Сведок војник Марјан Ванчевски који је био возач капетана Гавриловића, рекао је да су три дана боравка на положајима изнад села Трња, био са два војника возача код камиона који су били паркирани у рејону винограда. Један од возача био је војник Милошевић Дејан, а други је Шаховић Алмир. Што значи да и овај војник то потврђује. То је потврдио и Александар Петровић, војник, који је у свом исказу навео да је Милошевић Дејан био поред возила која су била паркирана на брду изнад села Трње. То је потврдио и војник Ранђеловић Живко, који је био десетар у интендатској чети. То је рекао на страни 103 ставу 10, транскрипт од 23.10.2016. године. Поставља се логично питање, па коме онда да верујем, сведоку који се према англосаксонском праву назива инсајдер, сведок који је очигледно припремљен да дође овде и да нас лаже, да да исказ који је јако чудан и потпуно нелогичан, који супротно свим правилима војне службе, говори да је био удаљен од свога возила и ушао у село да убија цивиле. Па, надам се да је члан већа мушки био војник. Па, сваког дана смо

били постројавани као војници, где нам је читана дневна заповест. Ко ће бити на стражарском месту, ко ће бити пратилац хране, ко ће бити пожарник код оружја и опреме и ко ће да чува возни парк. Према томе, врло је јасно и несумњиво да возачи су морали да чувају своје средство којим су били задужени и ово што нам је испричао, он нас је слагао. Ја сам поново, поново ћу споменути сведока Маркишић Ервина који је исто тако чудан као и ова двојица сведока, који је у истражном поступку уцењивао тужиоца, рекавши му: „Ја се извињавам само ако може, ја мислим да смо се лепо договорили у Подгорици да не присуствује нико изјави“. Затим је додао: „Могу изјаву да дам исту као што сам дао, али без присуства њиховог адвоката. То је моје право, лепо смо се договорили у Подгорици“. Па, са киме се он договорио, људи? Ми смо хтели да га питамо у унакрсном испитивању, па смо заћуткани. Па, мора да нам објасни, ко је он и шта је он, у чије име наступа, по чијем договору је дошао овде да сведочи? И у истрази даје један чудан исказ који тврди да убиства у селу нису вршили припадници Позадинског батаљона. Значи, цео његов исказ или сав његов исказ у истрази се темељи на пешадији и тврди, наша чета је била последња. И на питање, да ли сведок може да опише шта се догађало и да ли су учесговали у пуцњави, каже: „Наша чета је била последња, то је пешадија одрадила и неки официри“. На главном претресу, одједном се сећа само водника Козлине и никога другог. Али ако сте читали Правило службе у оружаним снагама и ако сте прочитали редослед организације у војсци, видећете да је Рајко Козлина био подофицир, водник прве класе. Па како су онда официри командовали убијањима, када је Рајко био подофицир. Потпуно нелогично. Затим, на крају када смо га унакрсно испитивали, рекао је да према његовим проценама, Козлина је убио овог старца о коме сам говорио, Гаши Муслија, сигурно 90%, а да није сигуран 10%. Па, не може тако да се сведочи по процени. Је ли га је убио или га није убио. А да не говоримо убиство из полуаутоматске пушке која испалјује рафал. То тако не може. И такав сведок не може да буде кредибилан, нити да обара кредибилитет одбране мога брањеника и да обори презумпцију невиности. Ја сам споменуо војника Бојана Гајића који је рекао да је убиство старца са лулом како се каже, Гаши Муслија, извршио војник Мирковић. И он је остао код тог исказа. На питање председника већа: „Да ли је оптужени Павле Гавриловић издао било какво наређење које сте Ви чули?“, сведок је одговорио: „Искрено да Вам кажем, господина Павла Гавриловића сам први пут видео пре пет дана у овој судници“. То је рекао на страни 110 став 13. Како онда може овај сведок да буде сведок оптужбе против Павла Гавриловића, када га он готово и не позна. Значи, у време ратних дешавања он и Павле Гавриловић нису имали визуелни контакт. Сведок Драган Рајић, сведок оптужбе изјавио је да се ништа не сећа, тако да тај исказ опет иде у прилог ако поштујемо начело *in dubio pro reo* у корист мога брањеника, јер се изјаснио да није издао спорну наредбу. Сведок војник Милан Јовановић био је војник тенковски механичар у војсци. И на питање поновно, да ли је Павле Гавриловић издао спорну наредбу, он је изјавио: „Ја не знам тог човека, видео сам га два пута у животу на смотри у Призрену. Овај сведок је испитиван и од адвоката Теки Вокшија. Ја и даље тврдим да питања од стране неовлашћеног лица у кривичном поступку, представљају повреду кривичног поступка. Докази изведени на основу таквог учесника поступка, су ништавни, недопустиви. То је трајна ништавост тих доказа. Не може неовлашћено лице да врши процесну радњу у кривичном поступку. Али то нека размишља Апелациони суд, а не ја.

Тужилац се позвао и на сведока Александра Стевановића. Александар Стевановић је изјавио да није чуо наредбу капетана Гавриловића да не сме бити преживелих, нити је шта говорио о догађајима на брду изнад села Трње. Сећа се да су стартовали неке тракторе који су били у село, да су то радили самоиницијативно и да

тврди да водник чије име не зна, пуцао на некога. Рекао је да су цивили побијени код реке и тврдио да нико из његове групе није убио ове цивиле, супротно овоме што је рекао тужилац данас у завршној речи. Пред овим судом су саслушани сведоци са Косова и Метохије, шиптарске националне мањине који су у својим исказима врло специфично изјавили у истрази да су биле или војне и полицијске снаге или само полицијске снаге, да би на главном претресу изненада променили свој исказ. Ја ћу указати на неколико врло упечатљивих исказа, то је сведокиња Ђиле Гаши, која је у истрази рекла да је прво било двојица полицајаца на мосту код реке, да је један од њих Беким Гаши из суседног села, полицајац кога зна још од пре рата, да су они разговарали преко ове како се зове, мотороле, да су звали помоћ и да је дошло пет или шест полицајаца, односно да је дошло осам полицајаца и убили девет цивила. То је рекла у истрази на страни 83 став 3. Затим је описала да су ту били неки војници који су имали мараме везане на глави. Ми знамо из доказног поступка да је генерал, генерал Божа Делић рекао да Позадински батаљон није имао тако, рекао је коју униформу је имао, М-84 и официри и подофицири М-90, али мараме и маскирне боје на лицу, нису имали припадници Позадинског батаљона, јер их то није следовало, већ су то имали припадници извиђачких јединица и Посебних јединица полиције. Према томе, у овом препознавању то нису били припадници Позадинског батаљона. На главном претресу председник већа је питала: „Па, побогу, зашто сте то рекли да је била полиција?“, она није имала објашњење, нити је било када дала логично објашњење, зашто је видела полицајце за које је тврдила да имају плаву униформу, описала како изгледају. То је исто изјавила и Елизабета Краснићи, која је описала догађај на мосту поред реке, да је, да их је опколила полиција, да је тада дошао главни пословођа полиције. Били су цртани реденицима и носили су ножеве и описује ко је све појединачно убијен ту поред реке. Ова сведокиња упитана да опише Србе који су их напали, рекла је да су носили полицијску одећу, двојицу је знала, били су из села Лешана и наводи да су били Цигани. Један се звао Беким из Лешана и пре рата је био полицајац. На главном претресу она каже, били су војници. Па како може о догађају који је био много свежији у истрази да сведочи да је била полиција, да опише да је један од полицајаца на рукаву имао натпис „Полиција“, а да после каже, „е, није полиција, него је била војска“? Хајде објасните ми, зашто је то тако, е, каже, не може да објасни. И онда је остављено, ми смо покушали да питамо, али смо заћуткани, тако да је ово питање остало неодговорено. Овде пред судом се појавио и један сведок који се зове Иљми Гаши. Ја не знам зашто је предложен и зашто је дошао. Једном је дошао овде, па је отишао, није се одржао главни претрес, па је онда као уплашен тражио видеоконференцијску везу. Он је инвалид човек и дошао је овде да сведочи, говорио о догађају иза куће Шабана Гашија, погибији ових жена које су нађене код Тропоје и догађајима код реке. Ми га питамо у унакрсном испитивању, „објасни нам, како си могао да бежиш, ако си инвалид?“. „Нисам, научио сам вештину у војсци да пузим“. Па, како си онда видео да пуца полиција и војска на тебе, када си пузио? Е, каже, ја сам пузио. И онда смо га питали, сетили смо се, па како си повређен, каже, учествовао сам у демонстрацији. 1989. године, то је оно била Косово Република чувена демонстрација, па шта је било, каже, рањен. И доведен је овде ветеран сепаратистичког покрета који није оштећен, нема никакво својство и дошао је путем видеолинка да нам сведочи. Нормално, из освете. Зашто си се побунио, против Слободана Милошевића. Тада парола није био Слободан Милошевић, тек је дошао на власт, било Косово Република. Значи, и то нас је преварио. А поготову када је пуцао па видео ко је пуцао у њега. Имамо овога сведока Бекима Гашија. Човек који је био на свим местима, а није рањен, није убијен, ништа му се није десило. Он тврди у истрази да су били, да су кућу опколили војници и полицајци. И на главном претресу тврди да је видео да је неко бацио бомбу у кућу,

када је убијено дете и једна жена. То је према оптужници у ставу 3, значи једно дете у кући Бајрама Гашија, Вотим Гаши и Шемсије Гаши. Али други сведок тврди сасвим нешто друго. Али хоћу да кажем једну чињеницу: припадници Позадинског батаљона нису имали бомбе, имали су само лично наоружање. То је потврдио и генерал Делић, генерал Коњиковац, то су њихови командири потврдили. То је неборбена јединица, нису знали да бацају бомбе. Значи, они су имали наоружање само за личну одбрану. И према томе, ова прича да су они бацили бомбе у кући Шабана Гашија је, Мусли Гашија је неодржива, јер према подацима у списима, они то борбено средство нису имали. Имао је један сведок који је саслушан, који је као рањен у критичним догађањима, али који изјављује да је само видео једно убиство које је он, када је убијен Хаки Гаши, кретао се каже улицом, био је мрак и неко га је убио. Из исказа ових других сведока шиптарске националне мањине, жена, каже се да је у то време полиција крстарила селом. Зашто би онда припадници Позадинског батаљона убили овога човека, када је у то време била полиција? То је био мрак и према казивању и Јаћимовића, његова јединица је већ била на логоровању, негде поред реке. Како су могли да убију овог сведока? И суштина исказа свих ових сведока, да не бих читао појединачно, јесте да у истрази тврде да је полиција и војска, са маскама, маскирани, са марамима на глави, вршили ове злочине, а на главном претресу преформулисали су да је то била војска. Сведочење у истрази је било 2013. године, 2014., 2015., 2016. године, значи много пре него ли ово што се догађало овде пред овим судом, када је њихово сећање свакако препуштено забору. Јасно је да је неко њима помогао да се сете, јер су очигледно у директној супротности са оним што су раније говорили и немогуће је оборити презумпцију невиности окривљених управо на таквим исказима који су превртљиви, недоречени, нелогични и потпуно нејасни. Како ће се ко и судско веће и било ко од нас одредити да је то тако било, ако кажу једно у истрази, једно на главном претресу, а када их унакрсно испитујемо, не могу да објасним зашто је то тако. Значи, сваки противречан доказ сходно члану 428 став 8 мора детаљно бити образложен. Има и становиште већа Врховног касационог суда, које управо се бави ратним злочинима, који каже да противречне чињенице морају посебно и пажљиво, на нарочит начин бити испитане и тек онда донети се закључак, да ли су те чињенице доказане или недоказане. У овом случају имамо много проверљивих доказа, поготову исказ сведока за кога се тврдило да је убијен. Исказ сведока Гашија који је тврдио да су у Тропоји нађени лешеве. Ту је нађена и ова жена која је трудна. Па није могуће да су бебу извадили припадници наше војске, када је нађена на гробљу код града Тропоје. Значи то су најобичније флоскуле, измишљотине које се стављају честитим војницима наше војске на терет. Ово су припадници елитне војне јединице која је одликована орденом народног хероја. И на тај начин не може да се обара презумпција невиности, довођењем сведока који у истрази једно говори, на главном претресу говори друго, али о одлучним чињеницама, не о обичним чињеницама. Не могу они да побркају људе који су пуцали да су били полицајци, да су имали плаве униформе, назив „Полиција“, а после каже, није било тако, била је војска. То тако не може. Не може ни у једном праву, ни у праву Иди Амина, који је појео председника Врховног суда, не може нигде. Али хоћу да кажем, да суд приликом давања оцене свих ових доказа, сходно члану 428 став 8, мора нарочито да обрати пажњу на ове противречне чињенице. Ја желим да укажем и на оне доказе који су у писменој форми овде презентовани увидом у обдукциони записник и записника о ексхумацији.

Председник већа: Браниоче, само да Вас питам, колико ће још дуго трајати Ваша завршна реч?

Адвокат Иван Митровски: Пет страна имам.

Председник већа: Добро, можете да завршите. Мислила сам због паузе, завршите Вашу завршну реч, па ћемо одредити паузу.

Адвокат Иван Митровски: Да, да, ако ми допустите, завршићу.

Председник већа: Молим?

Адвокат Иван Митровски: Ја сам на измаку снаге, али завршићу.

Председник већа: Изволите.

Адвокат Иван Митровски: Хвала, најљубазније. Из ових писмених доказа које сам ја оспорио и у писменом отпракву, не види се једна основна ствар. Не види се време смрти наведених лица у овим записницима о обдукцији и ексхумацији. Значи, не зна се ког датума су они преминули. И не може се повезати са узрочно-последичном везом оптужнице, односно дела оптужнице које се ставља на терет моме браћенику од 05.11.2018. године, јер не може да се утврди да су они баш преминули 25.03.1999. године. Посебно желим да кажем да доказ означен под бројем КО-253135 под бројем странице интерног броја 14415561442, то је садржај извештаја о масовној гробници број 22647, при чему се као масовна гробница наводи сеоско гробље у селу Трње. На том списку налази се осамнаест имена, који су сахрањени у сеоском гробљу. Потпуно је нејасно, како је сеоско гробље у селу Трње могло да буде проглашено за масовну гробницу, када је сеоско гробље по својој природи и функцији управо намењено за сахрањивање преминулих особа. Поред тога, сваки од лешева имао је своје гробно место, са означеним именом и презименом, што се види из приложене документације чије се издвајање тражи, па према томе, ниједан од сахрањених лешева, није био у масовној гробници, нити се налазио на необележеном месту. Поставља се логично питање, како може сеоско гробље које је комуналном одлуком означено као место сахрањивања преминулих лица, бити проглашено масовном гробницом, која има сасвим другу дефиницију? Према обрасцу о претпостављеној идентификацији тело Бакрије Гашија, Ајмоне Гаши је сахрањено у заједничкој гробници која је означена 1/14. Али према претходно цитираном извештају, њихова тела су нађена у селу Брезје, Република Албанија, град Тропоја, што значи да су оне накнадно премештене из Републике Албаније на означено гробно место. То се исто види и у овом записнику немачког форензичког тима, где се каже да су лешеви управо премештени са тог подручја. На наведеном списку налази се гробно место број 15 на сеоском гробљу у селу Трње, где је сахрањен Су Мухаџери, који према извештају у списима, чије издвајање се тражи, убијен је у селу Лешане. Према томе, нема никакве везе са селом Трње. На истом списку се налазе и гробна места 18 и 19, где је сахрањен Мухамед Балај и Јетон Балај, који нису обухваћени измењеном оптужницом. А они су део доказа у овом предмету. Адекватни пример оваквом закључивању је одбрана, одбрани иде и у случају извештаја о аутопсији лица које се зове Гаши Бесарта, за коју се тврди на страни интерног броја 1544568 под бројем КО 25328, да је њен леш пронађен средином 1999. године опет у граду Тропоја, село Брезје, које се налази у Албанији, са пет других тела. Потпуно је нејасно, како може да се ставља на терет Павлу Гавриловићу убијање цивила на територији Републике Албаније? Поготову што се тај леш накнадно донео у село Трње. Поред тога, према становишту обдуцента, жртва је вероватно убијена ручном гранатом или паљбом из митраљеза, да се не понављам поново.

Очигледно је да у овом случају претходно цитиран документ, није утврђено место смрти Бесарте, нити је утврђено средство, односно механизам који је довео до њеног смртног исхода. Потпуно је нејасно, како је извршена идентификација Гаши Бесарте, осим што је закључено да је идентификован неки Мурат Гаши, али начин идентификације није наведен. Поготову што ниједан од познатих и уобичајених начина идентификације, као што су ДНК анализа, путем анализе вилице, зуба и томе слично, није извршен. Препознавање није објашњено, ми не знамо како је он њу препознао и како је уопште она ту. Исти случај је и са телом означеним као Гаши Бахрије, за коју на страни интерног броја није важног сада ког, 253190, утврђено да је њено тело исто на истом месту нађено, у Републици Албанији јула месеца 90-те године. Поред тога, наводи се да је иста вероватно убијена ручном гранатом или паљбом из митраљеза, што јасно указује да механизам њене смрти је непоуздан и несигуран и није назначено тачно, на који начин је лишена живота, а посебно када се наводи паљба из митраљеза, да ли је оружје које је било у употреби Војске Југославије, припадника УЧК и ОВК, кинеске производње или оружје из арсенала НАТО пакта. Поред тога, наведено је да је тело Бахрије Гаши идентификовао неки Мурат Гаши и да је тело мумифицирано. Поред тога, спомиње се Воци Рахими, Рефки Реџај, Гаши Хамзи и то сам у поднеску и написао. За сва ова лица не зна се време смрти, а не зна се ни место смрти. Ако су нађени у Тропоји, онда су тамо умрли. Немамо ми ниједан доказ да су убијени па пренети у Републику Албанију. Исто тако, као што сам објаснио, немамо митраљезе, Позадински батаљон није имао митраљезе ни бомбе. Значи, ти докази апсолутно нису валидни да би се доказало да је Павле Гавриловић наредио, а водник Козлина извршио спорно наређење. Исто тако, односи се на ове лешеве. Ниједан леш није у истом стању, неки су скелетизовани, други су мумифицирани, саме кости са траговима ткива. Значи, нису умрли у исто време, постоји основана сумња да смо извршили вештачење, лекар би нам објаснио из судске медицине, еј људи, па ови немају исти начин грулења, неки су умрли раније, неки касније, неки су свежи лешеве, неки су изгорели, па не може да се утврди. Према томе, значи немамо ниједан одговарајући доказ који би обориле презумпцију невиности Павла Гавриловића. И ја сам рекао, већ је у новинама изашло да сам оговарао немачки форензички тим у листу „Данас“, што је крајње некоректно. Моје право је да браним како ја хоћу. Ту сам навео да је Немачка, као држава припадник НАТО пакта, учествовала директно у борбама и на Кошарама и на овим другим караулама, где су њихови авиони уништавали наше тенкове и убијали наше војнике. И крајње је нефер и непоштено да ти људи дођу и да сведоче и направе форензички тим који пронађе да је сеоско гробље масовна гробница. Ви то добро знате сви, сеоско гробље, нити било какво гробље, може да буде масовна гробница. Поготову ако је уредно обележено. Али, хајде, нека буде тако. Али како ћемо да докажемо да су људи масовно покопани, када имају име и презиме на гробу. Значи, то није формула масовне гробнице.

Због тога, сматрам да пред овим судом ни на који начин није доказано да је мој браћеник извршио кривично дело које му се ставља на терет. И сходно одредбама члана 423 став 1 тачка 2. Законика о кривичном поступку, предлагем суду да га ослободи од оптужбе, јер за његово кривично дело не постоје докази, те да му надокнади трошкове кривичног поступка. И молим једну ствар овај суд, да сходно члану 492 став 2 ЗКП, одреди рок од месец дана за писање жалбе. Хвала.

Председник већа:

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

У 17,02 часова **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** пауза у трајању од тридесет минута.

Наставак поступка у 17 и 30 часова.

У 17,38 **НАСТАВЉА СЕ** главни претрес.

ИЗНОШЕЊЕ ЗАВРШНИХ РЕЧИ СТРАНАКА

Бранилац оптуженог Гавриловић Павла, адвокат Милан Петровић.

Адвокат Милан Петровић: Хвала. Поштована председнице већа, чланови већа, уважене колеге, ја бих најпре рекао да се придружујем завршној речи колеге Ивана Митровског у погледу чињеничне анализе свега онога што је овде нама изнео и да тај део нећу детаљно понављати да не бих задржавао и скретао пажњу са оних чињеница које ја посебно желим да укажем, а то је следеће:

Своју завршну реч бих почео, најпре, једним појашњењем свима нама овде, ко су ова лица којима ми овде судимо. Гавриловић Павле је особа припадник Војске Југославије у време овај НАТО агресије, а сада пензионисани пуковник, али оно што у погледу његове личности, њега даје највећу тежину свему овоме и објашњава у ствари како је он овде и дошао, то је да је он био сведок пред Међународним судом у Хагу у поступку „Шаиновића, генерала Павковића, Лазаревића, Ојданића и других“ у кривичном предмету који се води против њих. Овде смо чули, он је тамо, извињавам се, он је тамо сведочио у улози сведока, одбране генерала Лазаревића и тамо је он пре него да је почео са сведочењем, је приступио суду и најпре дао изјаву о својим сазнањима и свему ономе што се дешавало на Косову и о његовим активностима као команданта Позадинског батаљона. Ту своју изјаву је он дао 09.01.2008. године пред Међународним судом. А та изјава је достављена Тужилаштву, па је Тужилаштво ту изјаву доставило суду и сви смо били упознати са њеном садржином. Да би он могао да приступи сведочењу тамо, он је прошао озбиљну проверу свог идентитета, његове професионалне активности и свега онога што је он радио за време ратних дејстава на Косову. Значи, његов кредибилитет као сведока, је сасвим одобрен и проверен. Након те његове изјаве 2008. године на волшебан и чудан начин се долази до сазнања, односно та изјава је обелодањена и он је сведочио и 2008. године се од стране Фонда за хуманитарно право против њега покреће кривична пријава. И шта се дешава даље? Те 2008. када је покренута кривична пријава, она је стајала све до 2013. године, не кривицом Тужилаштва и суда, како је то овде представљено, већ због тога што нису постојали докази који би оправдали наводе из те кривичне пријаве и који би дали могућности да се овде овај поступак против окривљеног Гавриловић Павла покрене. И шта се дешава онда? Чули смо и овде након четири месеца 2013. се покреће истрага и истрага се након четири месеца завршава подизањем оптужнице. Е, ту је главни проблем. Значи, те истраге у овом поступку није ни било. Значи, истрага апсолутно није вођена. Јер, није било нити доказа на основу којих би могли да утврдимо и да доведемо Гавриловић Павла и до степена основане сумње да је он учествовао у било каквом кривичном делу за време ратних дејстава на Косову. Олако се након та четири месеца подигла оптужница која је потврђена од стране суда. Међутим, баш због такве истраге и због свега тога, потврђена је оптужница која је била таква каква је сада,

потпуно празна, непрецизна, без доказа и више представља неки, како бих рекао, есеј и неку причу која није имала никакву потпору у доказима који су пратили ову оптужницу. Да је то заиста тако доказује то да је оптужница неколико пута мењана. Ми смо на главном претресу 05.11.2018. добили измењену оптужницу, која нам је достављена и по којој се апсолутно није могло поступати. Члан 323 став 1 тачка 5 и 6 нам је врло јасно дао за право да закључимо да та оптужница која нам је достављена не садржи потребне елементе да би уопште суд по њој могао да поступа. Међутим, иако је диспозитив ове оптужнице значајно измењен, нису предложени докази који би поткрепили сумњу до нивоа оправданости нити су ти докази предложени у примарној верзији оптужнице од 04.11.2013. године. Такође образложење и опис догађаја који су се наводно догодили критичном приликом, а која је дата у верзији од 04.11.2013. године не одговарају диспозитиву последње верзије оптужнице. Значи апсолутно се ништа не слаже. Даље, у самом диспозитиву поново су наведена лица за која немамо никакав доказ у оптужници да су страдала критичном приликом у догађају који је предмет овог кривичног поступка. На тај начин смо ми дошли опет у ситуацију да се Тужилаштво поиграва са нама, а ви као суд, наравно ви морате да судите, јер је та оптужница потврђена, изводите доказе које је Тужилаштво предлагало. И шта смо на крају добили, добили смо ову ситуацију да данас, ја с пуним правом као један од бранилаца окривљеног Гавриловић Павла, могу да кажем да је током доказног поступка оптужба апсолутно доживела фијаско и да ниједан навод ове оптужнице није потврђен. Када то кажем пре свега мислим на опис и фикцију да неко, нека организована група у војсци, као што је позадински батаљон, која је у погледу стратегије у војном погледу врло јасно дефинисана у правилницима и у стратегији одбране војске, да је то искључиво групација која се бави позадинским стварима односно мирнодопским стварима, а у рату се бави покушајима да овај настави ту своју активност у смислу обезбеђења основних потрепштина за војску односно за јединице које имају борбене активности и које имају другу намену у војсци. Да је то заиста тако потврдили су бројни сведоци овде. На жалост ми нисмо имали могућност да доведемо неког војног вештака, суд је сматрао да је довољно, да је суд довољно компетентан да сам прочита правилнике и да ће сам утврдити која је функција и улога позадинског батаљона у војној хијерархији, па смо ето на жалост остали ускраћени да доведемо неког озбиљног овде вештака војног који би нам разјаснио то, али смо имали овде команданта бригаде у оквиру које је био позадински батаљон, а то је генерал Божић Делић, који је детаљно објаснио каква је намена позадинског батаљона. Војска тадашње Југославије, Војска Србије је једна врло озбиљна институција. Значи, ако могу слободно да преведем то, у војсци не можете да требујете ниједан метак нити да један метак опалите, ако за то немате посебно одобрење, оправдање и јасно унапред предвиђену намену. Могуће је да су неке друга групације паравојне или тако даље могле да поступају на неки други начин, али војска апсолутно то није могла. Конкретно, у војној доктрини, а што смо ми овде доказивали све време, постоји врло јасан план шта ће позадински батаљон да ради тог јутра критичног 25. како се оптужбом описује, извршена је припрема у касарни где су добили врло јасан задатак и циљ њихове акције односно измештања ван касарне, морали да направе такозвани борбени задатак, морали да направе требовање муниције и да касније крену на задатак. Потпуно је погрешна констатација да се задаци припадницима војске деле на тај начин што се они окупљају и њима се сопштава шта ће се радити. Не, то није тачно. Овде смо сви сведоци, па и они које је чак Тужилаштво цитирало, а који су припадници били припадници професионалне војске и чланови позадинског батаљона, чак су и они објаснили на који начин су добили тај задатак, где су га добили и како су га они пренели својим потчињенима односно војним групацијама односно одељењима којима

су командовали. Нико од њих никада није рекао да је тај задатак дат пред масом војника односно да је тај задатак дао или изговорио или постројио те војнике Гавриловић Павле, како се овде оптужбом ставља на терет. Да је то тако оптужба тврди и утврђује по основу исказа два сведока. Која су та два сведока. То су сведоци, ја бих овако слободно назвао дежурни сведоци. То су Радивоје Мирковић, Ервин Мркишић, то су та два сведока која су учествовала у свим поступцима везаним за било коју косовску оптужницу пред било којим судом. Они су учествовали као сведоци у поступку против Слободана Милошевића, учествовали су у поступку против генерала Павковића и Лазаревића, учествовали су и овде у овом поступку против тадашњег капетана Гавриловић Павла. Значи кад год треба та два сведока се појаве и онда они увек исту причу причају. Ми смо имали задатак, у Хагу су причали да су имали задатак и да краду и да скидају акумулаторе, па су имали задатак да врше чишћење села, били су сведоци, видели су кад се то десило, па кад се десило тако, па су онда на жалост повезани да су то радили као припадници позадинског батаљона. Е ту је проблем ових оптужених овде, јер су та два дежурна сведока на жалост били припадници овог позадинског батаљона. Њихова сведочења су много пута проверавана. Испитивали су их па, ако је свако веће имало по четири до петоро судија, па су три пута били пред већима, петнаест, шеснаест судија и пута толико адвоката. И сви су их такозвани кросинг заменејшн **..неразумљиво 02.37.30...** или унакрсно испитивали на све ове околности о чему су они причали. Парадокс и једина истина је, што ја молим да судско веће провери, жао ми је што то нисмо ми дали као доказ, али на жалост чинило ми се да би можда били погрешно схваћени, ни у једној пресуди косовској која је пред било којим судом, њихова сведочења нису поменута. Значи њихова сведочења су потпуно дискредитована и они никада нису узети као озбиљни сведоци. Па и овде сада у овом поступку, мало пре је колега навео, ја сад не бих то да побројавам, шта су причали, у истрази су причали једно, на главном претресу друго, па су, не би се тиме бавио, али је њихово сведочење било потпуно непоуздано, нетачно и није потврђено ни од једног члана позадинског батаљона. Ја разумем да је сада неко, кад год смо неког сведока овде питали: да ли сте Ви видели где су били ово двоје; не, нисмо. Дошао је једини сведок који је имао приближну причу Дејан неки Милошевић који је овде у личном сукобу са Козлином, који је због Козлине и његовог сведочења био осуђен и ми сада имамо таквог сведока који овде тврди нешто исто онако: ми смо имали задатак, ја сам био ту, носио сам ово, а суштински није био очевидац ничега, е онда каже био је, он је био тамо, па је сада видео... Значи један сведок који такође не може бити кредибилан, јер је у директном сукобу са овде окривљеним. Мислим да је оптужба базирала целокупну своју да кажем анализу и сумњу на извршење неког кривичног дела од стране овде окривљених управо на овај исказу ова два сведока. И молим суд, само да завршим са њима, да овим сведоцима никако не сме да поклони веру, јер су то сведоци који једноставно никада нису узимани за озбиљно и њихове приче се граниче односно супротне су свим правилима и супротне су свим другим доказима који су током овог главног претреса изведени.

Мало пре смо чули чак и од пуномоћника оштећених да је суд, искритиковани смо били суд и сви, да је ту дуго трајао поступак. Не, није поступак дуго трајао. Ја бих пре рекао поступак је дуго трајао јер ми никакве доказе нисмо добили уз наводне те кривичне пријаве и оптужбу. Ми смо добили писмене доказе, знате и ви сами када су они стигли и какви су то докази стигли. Стигли су докази који су тврдили да су на тамо негде на сеоском гробљу пронађене жртве и да су то те жртве наводно насилно страдале и то баш где, у селу Трње. Колега је овде врло детаљно објаснио географски где су те жртве пронађене, како су те жртве допремљене, а ја бих само рекао тај доказ који је овде нама на крају дат, какав је то доказ. Доказ где нису узети узорци ДНК за

идентификацију, доказ где на гробљу што су и сведоци сами овде потврдили нема натписа, стоји: особа убијена, погинуо од гранате или митраљеза. То је идентификација. Такође, извештаји не садрже име лица нити време смрти, датум смрти нити се по опису лешева могу наћи идентификационе карактеристике. Те жртве, на жалост, узете су са гробља, значи овде се ради ексхумираном гробљу. Ту има и лица која нису уопште из села Трње, која су из других места, и ко зна ко је ту сахрањен. Информације које су прикупљане од стране форензичара које су они добијали, вероватно су добили од лица која су ово приказала онако како је то њима одговарало. Шта значи образац о гробу. Шта он доказује, који смо ми видели овде. Он доказује да је неко умро и да је ту сахрањен. Шта значи потврда о превозу мртвог тела, ако је има. Та потврда значи да је то неко мртво тело превезено. Опис и подаци су прикупљани од трећих лица и на жалост у току тог доказног поступка који је тамо негде вођен није се дошло до доказа анализом и прегледом и патолошким односно обдукционим радом, што је основа да би се утврдио неки узрок смрти. Ми на жалост немамо узрок смрти. Можда је насилан узрок смрти, али да ли је тај узрок смрти баш повезан са позадинским батаљоном и са селом Трње. Е те узрочно-последичне везе нема. Шта се дешава. Ми не споримо можда чињеницу да је у сукобу на Косову страдао велики број лица. Позната је општа чињеница страдали су Срби, страдали су Албанци, страдали су Роми, сви су страдали, страдало је и цивилно становништво, слажемо се, страдали су од граната, бомбардовани су конвоји, на разне начине су страдали. Али за то су постојале какве такве анализе и увиђаји односно извештаји надлежних органа. А овде на жалост ми тога немамо. Имамо те неке форензичаре Немце, али опет кажем без озбиљне патолошке и обдукционе анализе овакав доказ такође одбрана сматра да судско веће не би смело да прихвати и да уопште на њему базира било какву одлуку.

Поштоване судије, оно што бих ја као бранилац још хтео да нагласим, није наша земља Србија била неки "Дивљи запад". За време рата су постојали ту органи који су функционисали све време и то на Косову. Ми смо имали тужилаштва, имали смо судове, имали смо истражне органе цивилне, то су биле наше колеге и имали смо војне истражне органе. Не постоји, ја сам имао ту привилегију, ето ако је привилегија, био сам у Хагу у одбрани генерала Лазаревића, ми смо све те доказе о поступању тих наших органа приложили том Међународном суду. Зато су и хвала богу ти људи, нису добили као данас на жалост Караџић доживотну робију, добили су 14 година, вратили се нормалним животима, 20 година, и ево их сада живе. Зашто. Па зато што су сад та судска већа узела у обзир да су они поступали у складу са Законима и Правилима и Женевском конвенцијом. И то што је неко, неки тамо извршио неки злочин, извршио неко кривично дело, уколико је било сазнања да је он извршио тај је процесуиран. Ми имамо преко 400 осуђујућих пресуда припадника Војске Југославије. И то је чињеница коју сви знају и на основу које ми бранимо да су наше службе и наши државни органи функционисали тамо. Доказ тога, ево управо имамо тај извештај који сте ви уврстили у доказе, које смо ми некако ископали и приложили, на жалост добили смо од Хага, и тамо из наше архиве одбране смо га извукли, јер никако другачије код нас. Кад смо писали захтеве, кад сте ви упорно као суд слали да нам се из архиве достави, стално смо добијали одговор: нема, нема, па смо онда ми узели наше архиве, па смо нашли тај извештај. А шта он каже. Он каже да је Министарство унутрашњих послова одмах реаговало. Како. Па обавештен је тужилац. Чули су да су на терену у реону дејства шиптарских терористичких банди, припадника такозване ОВК у атару села Трње, општина Сува Река, на ливадама и њивама које се налазе у правцу села Мамуша, пронађена су четири НН леша мушког пола. И сада значи не може нико да ме убеди да је овде страдало по тврдњи Тужилаштва 30 лица, а да нико није изашао да изврши увиђај или да не направи ниједну службену белешку. Молим вас, то је немогуће.

Зашто. Па ево 02.04.`99. имамо извештај где кажу да су за четири лица, читав тим је изашао на лице места, од полиције, тужиоца, истражног судије. Описани су лешеве, извештаји, фотодокументација са скицом лица места, извештај криминалистичке технике, записник о извршеном увиђају, извештај са прилозима, значи, молим вас да је тај догађај био онако како га Тужилаштво описује, не би могао бити непроцесуиран или неевидентирани. То су овде сведочили и сведоци војне безбедности, имали смо овде два сведока, имали смо овде сведока Коњиковца, који је такође сведочио пред свим међународним судовима у свим косовским оптужницама, и он је овде објашњавао шта је рађено, како су они радили, како су поступали органи безбедности војске. Значи, ми као одбрана заиста сматрамо да је оваква тврдња Тужилаштва потпуно непоткрепљена и да то није могуће да 30 лица страдају у једном месту и то молим вас, могли би да кажемо после три, четири месеца рата, кад се више није знало ко где пуца и ко се против кога бори, да су такви догађаји могли да се десе па да прођу незапажено или да је то велико страдање. Међутим, ово је први дан, 25., значи на самом почетку, кад су сви органи имали задатке да стриктно прате, врше мониторинг, анализу и да реагују на сваки такав догађај и то није Војска Србије и војне безбедности нису имале задатак да реагују да би спасиле припаднике војске ако су извршили неки злочин. Не, напротив, жеља војске и полиције је била да се за сваки догађај реагује како би се утврдило да војска или има са тим некакве везе и да се ти, ако има, одмах процесуирају или да се војска одбрани јер су стално оптуживани и војска и полиција да су извршили нешто. То је била основна стратегија албанских шиптарских терористичких снага да стално оптужују за провокације, за све Војску Србије и полицију, који су били легитимни органи. И зато су сви ти увиђаји вршени управо са посебном пажњом, тако да ја као бранилац сматрам да нема, да ми нисмо овде добили ниједан доказ који би био признат са аспекта кривично-правног или истражног да се тога дана у селу Трње десило убиство тих цивила од стране припадника војске. Ми овде нисмо видели ниједан такав доказ и ја чак слободно могу рећи да ми можемо сматрати да се тај догађај није ни десило тамо, јер за то немамо доказе.

На жалост, имам потребу, ево рећи ћу и то, без обзира, ми смо овде имали ситуацију да су за ове злочине који су процесуирани, где су вођени поступци по овим истим доказима, чак за те догађаје, ове догађаје нису осуђена та лица против којих су се водили поступци, команданти који су били непосредно надређени, нису осуђени за ово јер је то одбачено. Па како ћемо онда да судимо овде Гавриловић Павла који је седео на брду тамо и који је овај водио војску која је била тек два или три месеца на обуци. И онда је он ту или његове старешине су сишле доле са том војском и извршиле ратни злочин. За тако нешто нико није осуђен у свим поступцима претходним, зато јер то није доказано, иако су ови сведоци то сведочили.

Што се тиче поступања и односа у командовању, мало пре сам то поменуо, само бих још кратко рекао, значи војници, старешине и сви знали су тачно како морају да се понашају и на терену и како морају да се понашају у поступку припреме задатака. То је све било јасно прописано и први и основни задатак обуке када буду дошли на одслужење војног рока је да им се одмах каже какав је поступак и на који начин се добијају и примају наређења и извршавају, тако да сматрам да је потпуно чињеница о наводном преношењу односно командовању на начин како оптужба описује Гавриловић Павла са показивањем руке према селу, потпуни апсурд. Значи тога не да није било, него тога апсолутно није могло бити, зашто. Зато што то не дозвољава Закон о командовању, хијерархија и војна доктрина. Из тих разлога сматрам да тако нешто не би могло, није могло да се деси.

И на крају само бих рекао, осврнуо се на још једног сведока. Маљић Воци сведок је рекао једну круцијалну за мене ствар овде. Он је једини преживео и он је

једини да кажем прави сведок наводно нечега што се десило, ако се десило. Он је рекао у сведочењу 20.09.2018.: "Није било војске у селу Трње, бар ја нисам видео", значи он је потврдио да у селу Трње није било војске, да он то није видео. А ако он није видео који је преживео, који је, да не препричавам сад, већ објаснио на који начин је он овде учествовао у свему овоме и како се извукао из свега тога, тако је бар он причао то, онда апсолутно мислим да у том делу суд њему мора да поклони веру, јер он није имао ниједан разлог да тако нешто измисли или тако нешто каже и да помаже овде окривљенима и да их аболира на било који начин.

Поштована председнице и чланови већа, имам још доста тога, али завршићу само са једном кратком молбом за вас, да након разматрања свих ових доказа и свега овога што смо овде рекли узмете у обзир да је ова оптужба и кривична пријава поднета од стране Фонда за хуманитарно право који на жалост има озбиљних обавеза према својим финансијерима који омогућавају њихово пословање и рад на овим теренима, па ја разумем њихову обавезу да морају да те неке доказе проналазе и да покрећу поступке. На жалост Тужилаштво је по мишљењу мене као браниоца овде морало да буде много ригорозније, али шта је ту је, ми имамо велику веру у вас. Надамо се да ви, да ћете ви довољно испитати све детаље и доказе, одмерити их на прави начин и да ћете донети правилну одлуку, а за мене као браниоца у овом поступку је једина правилна одлука ослобађање од одговорности, извињавам се што преузимам улогу сада да кажем овде окривљених, а нарочито мог браћеника Гавриловић Павла који је један частан човек, частан официр, награђиван, никада некажњаван, и заиста мислим да је, да би било супротно свим правилима и животним и судским да овај човек овде за ово што се описује код оваквих доказа који су изведени буде осуђен. Хвала.

Председник већа: Бранилац оптуженог Павла Гавриловић и Рајка Козлине, адвокат Никола Ханжек.

Адвокат Никола Ханжек: Поштована судија, ја бих само указао, нисте упалили микрофон, чисто због потребе записника, ако треба још једном.

Председник већа: Бранилац адвокат Никола Ханжек, изволите браниоче.

Адвокат Никола Ханжек: Хвала поштована судија. Поштована председавајућа, поштовани чланови већа, разлог управо због ког сте ме питали на почетку, дужан сам објашњење зашто су колеге излагале пре мене јесте који сте навели. Ја не желим да се понављам да трошим време, управо због тога што сам ја бранилац Павла Гавриловића и Рајка Козлине. Ја ћу се само у једном скромном делу осврнути на речено, нећу трошити време, моја ће излагања претежно бити у односу на Рајка Козлину, јер су колеге врло исцрпно објасниле. Наиме, након овог темељно спроведеног доказног поступка, једини логичан по мишљењу одбране закључак који произилази у овом поступку јесте да окривљени Павле Гавриловић и Рајко Козлина нису као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗЈ. Нећу понављати све недоследности и све да тако назовем пропусте у чињеничном супстрату оптужнице који је нама требао бити презентован много раније. Врло се добро сви сећамо колико сте често Ви пута указивали да се оптужница мора изменити поготово у односу на оштећеног Маљић Воција. У односу на то да смо ми испитали преко 20 сведока у овом кривичном поступку, а да нисмо имали ниједан једини навод за повреде или смрт која је наступила код лица оштећених у овом кривичном делу. Чињеница је да за 12 лица постоје одређени документи. Одбрана чврсто сматра и ја се придружујем претходном излагању колега, да ти списи

не могу бити докази у овом кривичном поступку, да је код лица наступила смрт у вези са овом кривичном правном ствари. За лица, других 19 лица пре свега лица која су критичном приликом 25.03.1999. године у селу Трње у кући Гаши Муслија, у којој се налазило више објеката, што се најпре ставља да је Павле Гавриловић тај чин наредио, а Козлина Рајко као водник и један од актера овог догађаја присутан као командир једне од група, поступајући по наређењу претпостављеног старешине окривљеног Гавриловић Павла, иако је знао да крши правила Међународног права за време оружаног сукоба, након што је ушао у село Трње са својом групом, дошао до дворишта Гаши Муслија у коме се налазило више објеката, наредио војницима из своје групе да све те објекте претресу и да у двориште изведу сво становништво које је у кућама затекне, па када су цивили изведени у двориште наредио припадницима његове групе, војницима Милошевић Дејану, Маркишић Ервину да виде има ли још кога у једном од објеката, те су њих двојица извршили наређење, претражили кућу и саопштили му да нема никога, након чега је он сам претражио и у њој пронашао оштећеног Гаши Муслија, старог 72 године, извео га у двориште, наредио Маркишићу да пуца у оштећеног, па када је он то одбио, гурнуо оштећеног испред себе према другој кући у дворишту и из ватреног оружја пуцао у Гаши Муслија, на тај начин га убио, након чега је рекао: "Е овако се ради". Након тога у истом дворишту наредио присутним војницима из своје групе да у цивиле којима је претходно наредио да седну, што су они и учинили, пуцају, а затим заједно са тим војницима који су као и он имали аутоматске пушке у правцу оштећених испалио више рафала, услед чега је од задобијених повреда 15 цивила смртно страдало и то: Шефка Гаши, рођена 1925. године, Хабибе Гаши, рођена 1968. године, малолетни Фисник Гаши рођен 1989. године, малолетна Натуре Гаши, рођена 1991. године, малолетни Емир Гаши рођен 1994. године, Шћуре Гаши, рођен 1949. године, малолетни Седат Гаши, рођен 1986. године, Хуре Гаши, рођена 1942. године, Љуљета Гаши, рођена 1965. године, Салвете Гаши, рођена 1968. године, малолетна Бљерта Гаши, рођена 1984. године, малолетна Љутмурије Гаши, рођена 1981. године, Шћипе Битићи, рођена 1972. године, малолетни Битић Алтион, рођен 1997. године и Битићи Ћизиде рођена 1940. године, док су Гаши Исмет и Битић Неџат задобили тешке телесне повреде, то јест задобили телесне повреде, извињавам се.

Е, па, судија, да би овакви наводи оптужнице опстали и да би окривљени Козлина Рајко био инкриминисан, ми бисмо за почетак требали да добијемо било какав доказ о смрти ових лица. Ми до краја доказног поступка ниједан материјални доказ који се тиче смрти ових лица нисмо добили, и зато сада током овог целог данашњег рочишта ми сецирамо исказе сведока. Ми немамо ниједан једини доказ да је мој браћеник извршио ово кривично дело како је стипулисано овим диспозитивом. При том, само ћу се једном реченицом осврнути, што су истакле цењене колеге Петровић и Митровски, овај диспозитив је измењен, ми измењено образложење нисмо добили. Образложење је и даље по иницијалној оптужници од 04.11.2013. године. Ми не знамо уопште у овој кривично-правној ствари ко је коју радњу предузео, ко је пуцао у ова лица. Ова лица се воде као нестала. Ми сви врло добро знамо по закону шта то значи. Они нису проглашени умрлима, ми немамо изводе из матичне књиге рођених за њих, и то су све недостаци материјалних доказа. Судија је на једном рочишту, председавајућа, правилно указала, ми све време лутамо у магли у овом кривичном поступку, ми саслушавамо сведоке. Саслушали смо све оштећене без да смо имали и један доказ. И шта се сада десило? Десило се ово што је колега Митровски образложио, сви искази сведока оштећених су у добром делу контрадикторни са документацијом коју такође не прихватамо која је приложена и на месту где су нађени лешеви и на месту повреда које су наступиле не постоји узрочно-последична веза која је нужна за осуђење лица у

кривичном поступку, да је Козлина Рајко предузео било коју противправну радњу, а да је код ових лица наступила претпостављена смрт.

Ја морам указати још једну ствар. Колега Петровић је указао на материјалне доказе. Ми смо стварно се својски трудили и не могу да кажем, судија је у три наврата, чак и на моје инсистирање мене опомињала да то више не чиним, ми смо захтевали у овом предмету материјалне доказе. Ми смо једва прибавили овај извештај од 02.04.1999. Ми сада се бавимо паушалним оценама војника који нису стручни, који су износили различите тврдње у погледу одлучних чињеница, а то је дејство позадинског батаљона. Које дејство? Која борбена група? Уз сво поштовање, тужилац, можда Вам се омакло, Ви сте исто употребили да је Козлина Рајко био командант борбене групе. командант борбене групе је нешто сасвим друго, то је сведок Коњиковац у свом излагању пред овим већем дана, да не будем непрецизан, 17.01.2018. јасно образложио. Он је био командант борбене групе. Борбене групе су снаге за напад. Позадински батаљон по вокацији нити је обучен, нити припадници позадинског батаљона, а које смо ми исцрпно саслушали овде, нико од њих није спорио да су они били у техничкој чети, нико од њих није спорио да су били код Глигорића у интендантској чети. Па како су онда ти кувари и механичари способни да упадају у село као неки командоси, извршавају овакве задатке који нису уопште њима, не може да им се нареди.

Вратићу се на овај документ који сам поменуо. У том извештају на другој страни, цитираћу: „По налогу истог судије лешеви су сахрањени на сеоском муслиманском гробљу у селу Трње, општина Сува Река, од стране припадника ТО – Територијална одбрана Сува Река, у присуству осл СУП Призрен, овлашћених службених лица СУП Призрен. Сви обележени бројевима од 1 до 4. Напомињемо да је од почетка НАТО агресије и позива самозваног вође терористичких банди Хашима Тачија на оружани напад на полицију и цивилно становништво до 02.04.1999. године, подвлачим овај датум, на овој територији перманентно било терористичких акција шиптарских терористичких банди и изазваних антитерористичких акција припадника полиције“. То стоји у овом документу. Сада ћу се осврнути на један други начин на овај исти доказ. Ми спорна сведочења Мирковића, Маркишића, Милошевића, можемо различито тумачити и Тужилаштво и ми као одбрана. Оно где се морамо сложити, а то је да су сведочења управо сведока оштећених Неџата Битићија и Маљић Воџија нај кредибилнија. По мишљењу одбране, Неџат Битићи је врло јасно рекао „у дворишту Гаши Муслија“ где је страдало по њиховим наводима сведока оштећених 15 цивила, „били су припадници полиције“. Имамо материјални доказ који то директно доказује. Опет ћу само са пар реченица, да се не понављам. Колегае су јасно објасниле на самом почетку рата све цивилне структуре Тужилаштво, судови, органи МУП су били у функцији. Генерал Делић је јасно објашњавао у свом исказу 13.01.2017. године и јасно је објаснио која је била улога МУП-а. Њима се дешавао овај модус операнди, пресвалачење терористичких банди у цивиле, па полиција је била та која је улазила у села. Она је радила парафинске рукавице. Полиција је радила тријаж становништва. Све старешине који су, сложићете се, сигурно кредибилнији сведоци и чији кредибилитет ће веће проверити, али му сигурно мора поклонити већу веру него нарученим сведоцима, да не постоји ниједан сегмент војне обуке где се од најниже разине, што се каже, од војника јасно не ставља до знања да контакта са цивилним становништвом нема. Војска је та која брани државну границу. У том тренутку отпочиње оружани сукоб. Ми све време овде занемарујемо увод ове оптужнице да је у том тренутку за време немеђународног оружаног сукоба постојао значи сукоб између Савезне Републике Југославије и Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне организације такозване Ослободилачке војске Косова, ОВК са друге стране, који се одвијао у времену од '98.

до краја '99. и истовремено немеђународног државног сукоба против НАТО-а који је почео дан раније пре критичног догађаја. Војска није уопште имала улогу да улази у села, а поготово не позадински батаљон. Генерал Делић је јасно објаснио улогу војске, чак и у ангажовању са полицијским снагама, јасно је објашњено садејство. Није било претпочињавања, ја сам пред овим, то јест пред Тужилаштвом смо више пута и колега Чепић и ја то покушавали и доказали у неким другим кривичним предметима, претпочињавање је евентуално покушано 30. априла. Никаквог претпочињавања није ни тад било. Команде и структуре команди су одвојено функционисале. Постојала су садејства да се у простору не сретну и не налете једни на друге, што је чак и Јаћимовић оставио као могућност да се управо то и десило. То је била координација. Није било никаквог претпочињавања. Није војска била претпочињена полицији па са њом улазила у села. Не. Генерал Делић је јасно објаснио. Војска је имала ту улогу да због одређених средстава која поседује пружи подршку, али опет кад кажем, то су борбене групе које пружају подршку, да не будем погрешно схваћен. Нису то позадинске јединице које су служе за запречавање блокаде. То су врло озбиљне теме и мени, ја ћу исто као и претходни браниоци да кажем, да ми је јако велика жалост, иницијално, у записнику о припремном рочишту јасно стоји да је остављена могућност да се консултује вештак војне струке. Ја када сам тај предлог, када сте ме Ви питали поновио, одбијен је и мени је стварно велика жал остала што смо ми овде ушли да нам тих мало чињеница што нам је остала по схватању одбране да их нисмо довољно детерминисали и да их нисмо довољно разлучили. Е, због тога се бавимо претпоставкама рекла-казала одређених војника који свакако имају, пре свега Милошевић Дејан и Радивој Мирковић који су несумњиво и Ервин Маркишић који је суочен, што ми је стварно драго, били сте све троје чланова већа присутни, видели сте његову реакцију, који је суочен са Козлина Рајком. Мени је жао што је исто судско веће одбило доказни предлог мој да се суочи и Радивоје Мирковић, јер када дођемо до те огољене истине сведока који је по вокацији непоуздано доказно средство, ту долазимо до те борбе реч против речи. Ово је преозбиљан кривични предмет. Мојим браћеницима се стављају озбиљна кривична дела на терет да бисмо ми дозволили да на нивоу тих претпоставки да ми расправљамо о претпоставки војника. Ја зато мислим да у овом доказном поступку нисмо добили од Тужилаштва потребне материјалне доказе. Ми немамо довољне материјалне доказе осим за ослобађајућу пресуду. Колега Петровић је лепо објаснио, мора се дати пијетет свим жртвама. Судови за ратне злочине кроз модерну историју управо за то и служе да доводе до помирења становништва, да доводе међу сукобљеним становништвом, исто се поштовање мора дати и Албанцима и Србима и Ромима и свима који су страдали у том рату. То је улога овог суда, то је улога овог суда, а не, да се ми разумемо, ми смо то предлагали саслушање Наташе Кандић. У њеној књизи је јасно описано да су овај злочин учинили полицајци, па како 2008. године долазили до толике промене да се одједанпут да су припадници војске. Сви, не сви, нећу преувеличати, добар део сведока, сада опет ја да не образлажем, имам значи за сваког сведока сам вадио, значи добар део сведока мења свој исказ из истраге и ми до дан данас немамо уопште објашњење зашто. Како си ти видео полицајца да је ушао у двориште у плавој униформи, на руци му писало „полиција“, дође се на главни претрес одједном су сви војници. Али због чега? Због тога што ми нисмо прибавили друге потребне материјалне доказе. Тужилаштво је у неким другим поступцима раније, ја сам искрено, мислим да ће и колега Петровић да се сложи са мном, био, просто не могу да верујем да нису нађени основни документи бригаде. То је, судија, и генерал Делић 13.01.2017. јасно објаснио, немогуће је, зато сам претходно оно рекао, уложили смо максималан напор да то прибавимо, ви и ми, а то је требало Тужилаштво да нам да, јер оно тврди да је део бригаде био тамо и тамо, да је имао утрошак муниције. Један сведок-оштећени,

чини ми се, сада ћу да вам кажем и ко је рекао, Беким Гаши, присутан, је поменуо да је испалено хиљаду граната пре почетка и пре уласка полиције. То је, ја мислим, нека ме исправи колега ако грешим, то је негде три борбена комплета. Знате ви које је то требовање? То су просто, свели смо оно о чему ми расправљамо овде на много приземан ниво. То не смемо дозволити и управо због недостатка тих доказа једина правилна одлука јесте ослобађајућа пресуда.

Друга ствар, рапортне књиге, ванредни борбени извештај, редовни борбени извештај, па то се све чува трајно. Па у другим предметима сам ја те документе селектовао као сарадник у одбрани, па то на сваком документу пише да се чува трајно. Зашто не изађемо са материјалним доказима и поткрепимо наводе оптужнице? Зашто се бавимо то шта је рекао Ервин Маркишић, шта је рекао Радивоје Мирковић? Па прођите унакрсно испитивање, ја сам сад целу ноћ пролазио, прођите унакрсно испитивање. Па они не могу, они на три пута моје постављено питање у различитом облику дају два различита одговора. Они се једино сећају да је Рајко Козлина био поред њих, то нико не спори. Сви тврде да је Рајко Козлина био на сваком месту у сваком тренутку, а Неџат Битићи и Маљић Воци који су били пред овим већем, па нису препознали Рајка Козлину. Неџат Битићи је својим очима видео убиство у кући Гаши Муслија које се овде приписује да је наредио својим потчињенима Рајко Козлина. Па како он тог човека није видео у дворишту? Ајде да занемаримо војнике који могу да своде комуникацију на рекла-казала пред овим већем, који могу да износе једно па друго. Маљић Воци, сведоци Бојан Гајић, Радивоје Мирковић, Ервин Маркишић, Дејан Милошевић, на њега се посебно морам осврнути, поготово у вези овог догађаја, изричито тврде да је на улазу у село Рајко Козлина, наглашавам, подвлачим два пута црвено, убио човек и тај човека дође и сведочи. То је просто невероватно. Молим суд да тим сведоцима не поклања веру.

На Дејана Милошевића се морам посебно осврнути. То је лице које је пред овим већем показало одређену дрскост, чак је одбијало одговоре на наша питања која се не тичу његове инкриминације, што има право по ЗКП. Дејан Милошевић је био толико дрзак да је буквално са поносом говорио како је упуцао Марјана Ванчевског, што је Марјан Ванчевски такође сведочио овде и потврдио, за време служења војног рока. Ја сада не улазим у то да је био дезертер, мушки део суднице овде, неки нисмо служили нажалост војску, неки јесу, ја сам кроз неке друге предмете много научио о тим стварима, узети пушку, уперити у свог војника и пуцати и тешко га ранити, водник Козлина сведочио у кривичном поступку против њега и он сведочи пред овим већем и то не крије и износи најгрубље лажи против Козлине иако сви војници, добар део њих, сада опет да не читам, наводе да је он био возач камиона, да он као возач камиона није могао да шета било где. Сада опет правимо претпоставку и спуштамо на ниво да је можда неко и ушао у село. Е, ту ћу се задржати, то је требао тужилац да уради. Није ушао у село, јер није могао да уђе у село, и то су сведоци многи потврдили и ја зато нападам кредибилитет Дејана Милошевића. Он не сме да уђе у супстрат ваше одлуке и у образложење пресуде на тај начин. То је човек који је имао, који је слагао на овом месту, који је рекао да није у сукобу са окривљеним Козлином, па је наша питања кроз унакрсно испитивање испало да тако јесте. Сећате се, имате у списима предмета моје поднеске, ми смо управо зато због њиховог кредибилитета и због сазнања која смо имали, које је колега Петровић изнео, тражили извод из КЕ евиденције за њих, да се види у којим су тренуцима извршили кривична дела, а то ће бити баш случајно после скидања из војске, после завршетка војног рока, па онда крећу сведочења. И онда долазе пред ово веће и сведоче онако дијаметрално супротно од 95% сведока, чак и од сведока-оштећених којима, сложићемо се, морамо поклонити већу веру, јер сведок-оштећени по ономе што означава њега као оштећеног има управо жељу да већу

приблужи истину у већој мери него обичан сведок, а поготово не као сведок који има мотиве да лажно сведочи. Тако да, судија, само бих изнео још пар ствари, дозволићете само минут.

Што се тиче употребе полиције више сведока је рекло да је у целој акцији учешће полиције било неупитно, да су видели борбена возила полиције са десне стране блокаде. Сведоци-оштећени су изјавили да су они били у селу, што се поново поклапа са причом и са тврдњама које сам ја вама изнео. Такође осврнуо бих се на употребу опет позадинског батаљона, нећу се понављати у односу колегу Митровског. Тај батаљон генерално је тог дана имао искључиву улогу, блокаду терена, због могућег извлачења шиптарских терористичких снага. Ми имамо материјални доказ у списима предмета, који сам претходно цитирао, не може ме нико убедити да оно што је наведено 02.04.1999. године је мање тачно од оног што се износи 2013. и 2015. године. На том простору је било дејстава и борби шиптарских терористичких снага. Зато је село Трње било без војног способног становништва. Па све жртве су нам, на жалост, ја опет изражавам озбиљан пијетет према свим жртвама, све жртве су жене, старци и деца по оптужници. У селу Студенчани које је на три километра од Трња имали смо неколико изјава да су људи побегли због борби, што значи да су на том простору ипак неке борбе биле, што значи, што опет имплицира, да постављање блокаде на том делу има логике. Међутим, на том простору се нико није извлачио, није било утрошка муниције, нико није пуцао, велика већина сведока, поготово сведока одбране је објаснила своју улогу у томе. За разлику од сведока Тужилаштва, сведоци одбране су у некој одређеној мери сећали и ратних другова и ко им је био командант, и где су били на одређеном месту, а нису се сећали само Рајка Козлине који је на свим критичним тачкама по оптужници био и сва злодела он извршио. Због тога сматрам да оптужница нема утемељење у доказима.

Председник већа: Браниоче, обзиром да је радно време истекло, значи радно време је до 18 и 30, ја ћу морати да Вас питам колико још имате Ваше завршне речи, да би одлучили да ли да сада завршите или да наставите на следећем рочишту које ћемо заказати?

Адвокат Никола Ханжек: Судија, ја имам још можда петнаестак минута, ако то задовољава, ако не, ја ћу прекинути.

Председник већа: Добро. Обзиром да је већ истекло радно време, не могу само да мислим на ово веће, већ и на остале запослене.

Адвокат Никола Ханжек: Поштујем.

Председник већа:

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Услед истека радног времена главни претрес се прекида, а наставиће се изношењем завршних речи

01.04., судница број 1, 14 и 30,

што је присутнима саопштено уместо позива.

Довршено у 18 и 35 часова.

Записничар

Председник већа-судија

ПРОСТА